Præmiegaade 1906.

**Mit første, skønt det er en Himlens Gave,
man meget ofte skøtter ikke om;
mit andet er et Vaaben godt at have,
før det ved Krudtet ud af Mode kom.
Mit hele er et Værk af Lysets Brydning,
Og Biblen selv os lærer dets Betydning.**

1000 Pund Margarine, fordelt i 10 Punds Æsker, gives til **ét Hundrede** af denne Almanaks Købere, som rigtig har løst ovenstaaende Gaade, **og som paa nedenstaaende Kupon** har skrevet Løsningen samt Navn og Adresse og inden 1 ste Februar 1906 har indsendt den i frankeret Konvolut til:

Fru Sofie Horten,
Steensens Almanak Ekspedition, Kjøbmagergade 46,
Kjøbenhavn K.

Præmiefordelingen foretages de første Dage i Februar Maaned af Notarius publicus i Kjøbenhavn, og Præmierne bliver straks derefter tilsendt de respektive Vindere.

Fortegnelse over Præmietagerne for 1905 findes omstaaende.

Skriv Navn og Adresse tydeligt.

Løsning paa Præmiegaaden i Steensens Almanak for 1906.

(Afklippes og indsendes inden 1ste Februar 1906.)

....

Navn: ....

....

Adresse: ....

....

Der tages kun Hensyn til de Løsninger, som er skrevet **paa denne Kupon,** og der maa kun findes **ét** Navn paa hver Kupon. Ufrankerede Breve modtages ikke.

Løsningen af Præmiegaaden for 1905 var:

Vidskelæder.

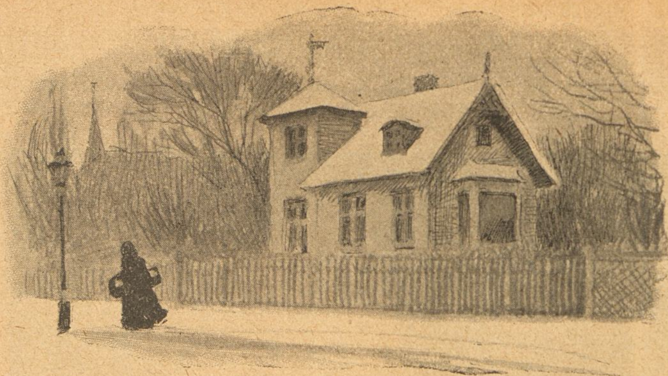
Ved den af *Notarius publicus* i Kjøbenhavn foretagne Lodtrækning mellem de rigtige Løsere tilfaldt Præmierne følgende Vindere:

Hans Peter Nielsen, Fluebjerg pr. Eiby.
Kirstine Clausen, Adr.: Maler M. Clausen, Vinding pr. Vejle.
A. Hagensen, Rømersgade, København.
H. P. Jensen, Gaarden Høve, Asnæs St.
Ellen Rosenkilde, Havndal St., Jylland.
H. P. Hansen, Bøstrupgaard pr. Tranekær.
Esther Dall, Kjær Mølle, Kolding.
M. Nielsen, Kommis, Bjerringbro St.
P. Kristensen, Vejmand, Stouby Mark pr. Hald St.
Rasm. Jensen Thomsen, Onsbjerg pr. Koldby, Samsø.
Hans Peter Andersen, Arbejdsmand, Tøjstrup pr. Allingaabro, Jylland.
Fru Ingeborg Thomsen, Barritskovby, Barrit St.
Jørgen Petersen, Gislinge St., Sjælland.
C. Jacobsen, Gæstg. Gjedsted.
Petrus Christensen, Handelsag. Viborg.
J. J. Jensen, Fængselsbetjent, Horsens.
Marie Rasmussen, Marienberg, Masnedsund.
Fru Frederikke Nørby, Hurup St.
J. Holst, Kommis, Nørresundby.
E. Henriksens Enke, Gilleleje.
Johann Hansen, Brotorvet, Næstved.
Elise Mortensen, Ullerup pr. Daugaard St., Jylland.
A. J. Lindhøj, Kommis, Lemvig.
Kristen Pedersen, Handest pr. Faarup St.
J. Andersen, Ny Kalkbrænderivej 80, 2. Sal, København.
Ellen Kastberg, Hvidbjerg St., Thyh.
Amalie Fisbek, Nørrebrog 23., Vejle.
N. Hagelquist, Commis, Aarhus.
Niels Jensen Herborg, Ringkøbing.
Signe Madsen. Gislev Holme pr. Ørbæk.
Andreas Mikkelsen, Voldum pr. Rand.
Chr. Nielsen, Skomager, Vejringe pr. Stubbekøbing, Falster.
Chr. Rasm., Skom., Bro pr. Ejby, Fyen.
Wilh. Worm, Krystalgade 5, Horsens.
P. Svingeltoft, Ulfborg St.
Søren Paulsen, Sljær pr. Haslev.
Chr. Andersen, Hillerød.
Niels A. Søndergaard, Vogterhus 38 a, Stokholm pr. Hvidemose St.
J. H. Christensen, Tistrup St., Jylland.
B. Andersen, Portør, Bjerringbro.
Hans Hansen, Dinesegaard., Taasinge.
Peter Andersen, Grønneg., Herning.
M. Due, Balke pr. Nexø, Bornholm.
Marie B. Jess, Koldingvej, Vejle.
Fru A. Sandagger, Brørup St.
Niels Thomas Nielsen, Randers.
Holm Rasm., Hvilsager, Mørke St.
Karen Jensen, Præsteg. 10, Kerteminde.
H. Wind, Købm., Mundelstrup St.
Chr. Rasmussen, Tømrer, V. Kjærby Mark pr. Agedrup St.
Niels Kristian Jensen, Løvskal pr. Ulstr.
Viggo. Pedersen. Kjørup St. v. Horsens.
Trine Hansen, Bækhuset, Fyen.
F. Kristiansen, Hadsund.
Fru Kamilla Hundahl, Kerteminde.
Kjeldsine Larsen, Løvskal pr. Ulstrup.
Kirsten Hedegaard, Resen pr. Struer.
Chr. Henriksen, Sognefoged, Humlum.
Dagmar Rasmussen, Sattrup pr. Stenbjerg St. (Horsens-Bryrup Banen).
Kristian Madsen, Kisum pr. Rønb. St.
Julie Rahbæk, Borris, Jylland.
Jens Kristian Madsen, Nørre Thise pr. Jebjerg St.
Jens Jensen, Søvind, Horsens.
Jens Pedersen, Espe Mark, Fyn.
Lars Kr. Kristensen, Fastrup.
Karen Sørensen. Brønderslev.
Jens Laurits Jensen, Vendsyssel.
Jens Ladegaard, Fredericia.
Fru Christensen, Koldingv. 1, Vejle.
Peder Jørgensen, Slagter, Viborg.
Jesenius Ebbesen, Nissum pr. Durup.
Maren Pedersen, Hyrup pr. Stouby.
Poul Laustsen, Gl. Hasseris, Aalborg.
Jakob Rosted, Træden pr. Brædstrup
Hans Jensen, Rigtersvej, Silkeborg.
Kr. Ovesen, Drejer, Gjelsted St., Fyen.
Johan Larsen, Møldrup. Jylland.
Mads Brøndum, Kastbjerg pr. Havndal.
Mariane Busk, Nørregade, Holstebro.
Kr. Peter Kristensen, Vendsyssel.
Jens Kristian Karlsen, Murer, Fyen.
Jens Peter Thomsen, Bratten pr. Jerup.
Alfred Andersen, Horsensvej 5, Vejle.
Olaf Petersen, Tilskærer, Odense.
Cathrine Jensen, Danmarksg. Vejle.
Olga Mørck, Spanien 43, Aarhus.
J. Kyster, Vinkel pr. Viborg
Ane Madsen, Nykøbing, Sj.
Margrethe Beck, Bramminge, Jylland.
J. J. Pedersen, Slotsgade 28, Horsens.
Frk. Fanny Larsen, Nykøbing, Sj.
A. Jochumsen, St. Blichersg. Randers.
N. J. Pedersen, Ledvogter, Ebberup St.
Lars Peder Hansen, Jægerspris.
Gertrud Dalsgaard, Jylland.
Ruben Hansen, Vedelsgade 111, Vejle.
Anna Andersen, Ny Havneg. Horsens.
C. Hansen, Forvalter, Helsingør.
Jørgen Christensen, Bjerringbro St.
Kr. Th. Poulsen, Tømrer, Hørdum St.

Gæssene plukkes.

Maleri af Anna Ancker. Paa Foraarsudstillingen 1905.

En sandfærdig Julehistorie.

Fortalt af Sofie Horten.

Illustreret af Paul Fischer.

Ude paa en af Frederiksbergs Villaveje i en hyggelig lille Lejlighed boede Frøken Kamp sammen med sin gamle Stine, hvem hun havde arvet fra Forældrene. Hun havde ogsaa arvet noget andet, nemlig en pæn lille Formue, som hun nu levede af, og derfor havde hun slaaet sig til Ro, skønt hun slet ikke var saa gammel, kun femogfyrretyve Aar.

Familie havde hun ikke, men derfor stod hun ikke alene, thi enhver, som kom i Berøring med hende, holdt af hende. Og da hun var en selskabelig Natur, gjorde hun Gengæld, saa hun ogsaa havde en Del overfladisk Bekendtskab foruden de faa, som hun af Hjertet kunde give Navn af Venner.

Det var et Par Dage før Jul. Sneen dalede let og fint ned over Havens Græsplæner og Buske; lidt efter lidt yndredes alt hvidt, og da Solen paa én Gang brød frem, skinnede og funklede det som Krystaller, saa Frøken Kamp var lige ved at faa ondt i Øjnene, som hun sad der paa sin vante Plads i Lænestolen ved Vinduet. „Ak ja," sukkede

hun, „det lader virkelig til, at vi skal faa en hvid Jul og ikke det evindelige Regnsjap, som vi nu har trisset rundt i saa længe. Herligt er det at have Sne i Julen, men man nyder det dog ikke herinde i Hovedstaden som ude paa Landet. Jeg kunde nok have Lyst til at faa en ordentlig Slædetur igen som i gamle Dage, da jeg endnu ikke havde

sat mig til Ro som Pensionist! Det er ganske som om jeg hørte Kanebjælderne klinge!" sagde hun og lo lidt ad sig selv, da hun rejste sig for at se til Kakkelovnen.

I det samme gik Døren op, og Stine traadte ind. „Her er Brev til Frøkenen," sagde hun og lagde en lille sirlig Konvolut paa Bordet.

„Naa, saa det var Dørklokken, der ringede, og ikke lutter Indbildning," sagde Frøkenen; men Stine saa uforstaaende paa hende, og da hendes Frøken ikke gav nogen yderligere Forklaring, men gav sig til at undersøge Brevet udvendig før hun lukkede det op, saa rystede hun blot paa Hovedet og gik sagte ud.

„Det er min Sandten fra Else, Brevet her," sagde Frøken Kamp, inden hun lukkede det op. „Det kommer tidligt af et Julebrev at være. Vi har jo først Juleaften i Morgen. Men lad os se, hvad det indeholder!"

Hedehuset, det yderste Thule, i Decbr. 1904.

„Min kære, gamle Veninde!

Det er sent, jeg skriver, det ved jeg nok, du har allerede baade taget imod og udsendt Invitationer til Helligdagene, men for min Skyld maa du i saa Fald lade alt gaa tilbage og komme herover til os i Julen!

Gaa nu pænt hen og pak din Kuffert og vær smukt lydig mod din gamle Elev; hører du, ingen Indvendinger!

Kender du dine egne Ord? — Aa, hvor godt husker jeg ikke, naar du paatog dig din alvorlige Mine og formanende hævede Pegefingeren. Men god og kær var du alligevel, og din Maade at opdrage mig paa, var den eneste rette. Du fik virkelig Skik paa mig, det ved du nok; men nu er jeg vist i Færd med at begaa en Dumhed, og jeg maa have dig hos mig for at hjælpe mig — dog ikke mere derom, du faar det hele at vide, naar du kommer.

Det tegner til at blive en herlig Jul med Frostsne og klar Vinterhimmel, saa Slæderne er allerede trukne frem og bliver efterset, der vil sikkert blive god Brug for dem. Vi tænker ogsaa paa at faa en mere end al-

mindelig selskabelig Jul. Ja, du, vi skal endogsaa have Maskerade; tænk dig, Maskerade paa Heden!

Jeg venter dig altsaa Juleaftensdag med det gennemgaaende Tog fra København. Jeg henter dig selv i Stadskanen med de to Gule for, og under lystig Bjældeklang skal du holde dit Indtog paa Hedehuset.

Din hengivne

Else."

„Herregud, hvad er nu det for Dumheder," sagde Frøken Kamp, hun læste Brevet endnu en Gang og lagde det saa hovedrystende paa Bordet. Men straks efter smilede hun muntert. „Saa skal jeg dog holde Jul paa Landet!" sagde hun; og da Stine en halv Time efter kom ind for at dække Frokostbord, overraskede hendes Frøken hende ved at sige:

„Du vil nok hente min Kuffert ned fra Pulterkammeret, lille Stine, i Morgen rejser jeg til Jylland."

Stine kunde ikke forstaa den pludselige Rejselyst, der var kommen over Frøkenen — saa mange Steder, hun var bedt ud i Julen, og saa i den Kulde at rejse helt op i Jylland, op til Heden — men Stine vidste heller ikke, hvad lille Else, Frøkenens kæreste Elev, havde skrevet: hun vidste ikke, at Frøkenen anede, der var Forlovelse i Gære, og at hun for fuldt og fast troede, at Else trængte til hende.

— — — — — — — — — — — — — —

„Pas nu Kanariefuglen godt, Stine, og glem for alt i Verden ikke at give Blomsterne Vand, kuldslaaet, hører du! Og luk saa Dørene rigtig af efter dig, naar du gaar ud og læg Brevene med Julekortene i Postkassen efter tre, saa kommer de i rette Tid; Pakkerne ved du jo Besked med. Farvel, Farvel lille Stine! Glædelig Jul!"

Lidt træt og forpustet lænede Frøken Kamp sig tilbage i Kupéen og trak Vejret dybt, da Toget satte sig i Gang og med en skarp Fløjten tog Fart ud fra Københavns Banegaard.

Havde hun nu faaet det hele besørget? Hun maatte tænke sig rigtig om. Der var vel ingen bleven glemt? Fordi hun rejste fra Byen i Julehelligdage, gik det min

Sandten ikke an at glemme alle de Smaapuslinger, som kaldte hende Tante og hvis Ønsker hun altid med en forbavsende Skarpsindighed gættede. Det var slet ikke saa let at overkomme det altsammen, naar man saadan hovedkulds kom ud at rejse, men Frøken Kamp havde dog en egen tilfreds Følelse af, at ikke én vilde føle sig skuffet.

Da hun var kommen saa vidt, skulde hun til at se sig omkring og tage sit Rejseselskab i Øjesyn. Det var let besørget; thi det bestod kun af to Herrer, der allerede sad fordybet i deres Aviser.

Frøken Kamp var som sagt en selskabelig Natur, og hun formelig led ved at sidde i et saa lille Rum som en Kupée sammen med to Medskabninger og ikke sige et Ord. Hun næsten ønskede, de vilde røge, og spørge hende, om hun havde noget derimod, for blot at høre en menneskelig Stemme.

Noget før de naaede Roskilde kom en Konduktør for at stemple Billetterne. En af Herrerne tog med en høflig Bøjning mod Frøkenens Billet, og da han atter rakte hende den, sagde han:

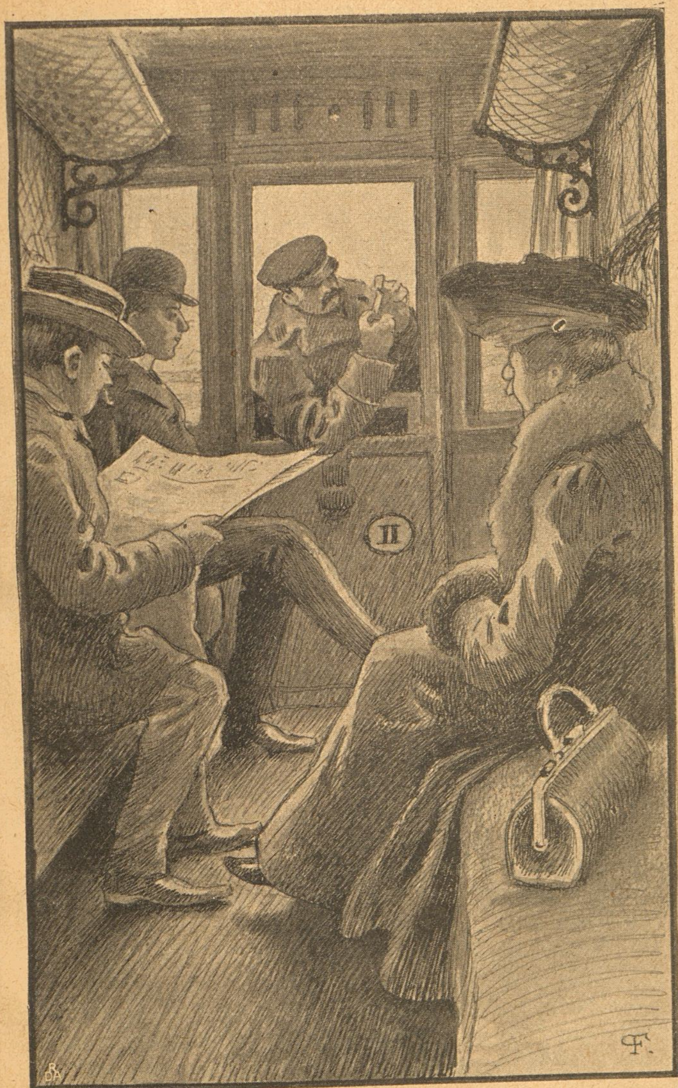
„Fruen skal til Skive, ser jeg, saa skal vi samme Vej!"

Frøken Kamp saa fornøjet op paa den unge Mand, der tiltalte hende, og gav et muntert Svar. Samtalen kom nu hurtig i Gang mellem de tre Rejsende, og det viste sig pudsigt nok, at Rejsens Maal var ens for dem alle.

Først gik Passiaren om alle mulige Ting, om Theater, Litteratur, Politik m. m.; men alt som Dagen skred, sluttede de sig nærmere sammen, og der opstod ligesom en Trang hos hver især til at fortælle om sig selv, sine egne Planer og Forhaabninger, og maaske ogsaa til at faa lidt at vide om de andre.

Frøken Kamp gjorde Begyndelsen, fortalte om sin Yndlingselev, den viltre Else, der havde sit Hjem paa Hedehuset, en lille Herregaard en halv Mils Vej fra Skive, og som nu havde faaet den forfløjne Idé at ville holde Maskerade i Julen og have sin gamle Lærerinde med til de Galskaber.

Den ene af Herrerne, der havde præsenteret sig som Dr. Neergaard, mente, at saadan en lille opfindsom Frøken

II

maatte være en ubetalelig Skat i en saa afsides Krog af Verden. Han selv skulde holde Jul hos en Universitetsven, Pastor Glud, der havde Præstekald en lille Milsvej fra Skive, og Hovedgrunden for dette Besøg var egentlig at sondere Terrænet; han havde hørt, de manglede en Læge deroppe, og han havde ikke glemt, at hans Slægt stammede fra Avnsbjerg. Slægtens Navn var velset og velkendt i Jylland: han elskede Heden og gik med Liv og Sjæl op i sin Gerning. En Del Visiter skulde aflægges i den Anledning. Og han skulde ikke glemme Hedehuset. Umuligt var det jo ikke, at han saa ogsaa blev beæret med en Invitation til Julemaskeraden.

Den tredie Rejsende, hvis Navn var Fuldmægtig Wilster, erklærede med den alvorligste Mine af Verden, at han ikke havde den ringeste Anelse om, hvad han skulde i Skive.

Doktoren saa vantro ud, og Frøken Kamp saa paa ham som om hun vilde spørge, om han drev Løjer med dem, men han tog rolig et Brev ud af sin Tegnebog og sagde:

„I Gaar modtog jeg dette Brev. Indholdet er gaadefuldt, men jeg har mine Grunde til desuagtet at rejse, og . . .“

Han fik ikke sagt mere: thi Frøken Kamp greb uvilkaarligt efter Brevet: hun følte sig, som om hun aandelig talt havde faaet en Ørefigen — hun havde nemlig straks genkendt Elses karakteristiske Skrifttræk.

„Maa jeg læse det?“

„Jeg vilde netop bede Dem derom.“

Nej, der var ingen Tvivl mulig, det var virkelig Else, der havde skrevet:

„Rejs til Skive den 24. December; tag ind paa Hotel „Dania“ og rør Dem ikke af Pletten, før De har hørt fra

Deres ubekendte Forsyn.“

Det var altsaa Dumheden, hun var i Færd med at begaa! Hvordan i Alverden hang dog alt dette sammen? Kunde Else virkelig være forelsket i ham, den lille, fedladne Herre?

Frøkenen sad som forstenet. Doktoren saa med et skeptisk Smil paa sin Rejsefælle, der nu forekom ham saare ung trods Fuldskæg og Charge — og han spurgte ironisk:

„Men en lille jysk Pige er der dog vel med i Spillet?"

Fuldmægtigen lo. „Nej, jeg er bunden for Livstid, saa de jydske Ungmøer er ikke farlige for mig."

„De er bunden for Livstid, og endda rejser De efter den Opfordring?" Det var stadig Doktoren, der talte, Frøken Kamp havde endnu ikke genvundet sit Mæle.

„Ja, jeg ved nemlig ikke, hvor min Hjertenskær for Øjeblikket befinder sig. Hun kan ligesaa godt være i Skive som ethvert andet Sted i Landet!"

„Hvad behager?"

„Som jeg siger. Vi elsker hinanden, min lille Marie og jeg, og min Stilling er ogsaa saaledes, at jeg nok kan forsørge en Kone. Men hendes Forældre vil ikke høre Tale hverken om Giftermaal eller Forlovelse. „Kom igen om fem Aar," sagde hendes Fader, „saa kan vi tale derom. I er for unge til at gifte jer, og lange Forlovelser er der ingen Mening i. Lad os først se, om I mener det alvorligt!" Saa sendte de Marie bort. Hvorhen, aner jeg ikke, alle mine Efterforskninger har været forgæves. Marie har naturligvis maattet love dem ikke at skrive, og hun er saadan en lille pligttro Sjæl, at hun før vilde dø end bryde et Løfte. Se, nu har jeg tænkt mig, at Brevet maa have noget med Marie at gøre, og derfor tøvede jeg ikke med at følge Opfordringen og bruge min Juleferie til en Jyllandsrejse."

Doktoren trykkede deltagende hans Haand, og Frøkenen trak lettet Vejret, nu forstod hun Else, vidste ogsaa, hvorfor hun vilde have sin gamle Veninde over til sig. Det galdt to unge Menneskers Lykke.

— — — — — — — — — — — — — —

„Farvel, Doktor, Farvel og paa Gensyn! Farvel, Hr. Fuldmægtig! Gid De maa have Lykken med Dem! Glædelig Jul, begge to! Glem ikke . . . ."

Men hvad det var, de ikke maatte glemme, fik de aldrig at vide, thi en heftig Omfavnelse fik Frøkenen til at glemme alt andet for sin Yndlings røde Kinder og brune Øjne, der

straalede saa fornøjet, og for den glade Stemme, der bød hende Velkommen.

Doktorens Blik blev ved at følge de to Damer, indtil de forsvandt inde i Ventesalen, men Frøken Else Gylling var ogsaa en Fremtoning, der nok kunde tiltrække sig Opmærksomhed. Frisk og rødmusset som et Vinteræble, kraftigt bygget, men slank og smidig, gult Haar og brune Øjne, og med en Mund, hvis fine Buelinie i Forbindelse med den korte Hage dog tydede paa en høj Grad af Bestemthed — saaledes saa hun ud, og Doktor Neergaards Beslutning var fattet — han vilde være Doktor der paa Egnen.

Da Damerne sad vel indpakkede i den store Kane, forspændt med de prægtige gule Heste, der under Bjælderness Klang dansede henad den tilsneede og frosne Landevej, sagde Else: „Tak, kære lille Anna, Tak, fordi du kom, nu skal du faa at se, at din humane Livsanskuelse har fæstet Rod ogsaa hos mig — jeg arbejder af alle Kræfter paa at forene et ungt Par, som grumme Forældres Magtsprog har adskilt." Det sidste sagde hun med en vis Pathos som for at skjule sin Forlegenhed.

„Jeg kender Historien, Else, jeg har set dit Brev og aner, at Maskeraden er sat i Scene, for ubemærket at føre de to sammen," svarede Frøken Kamp alvorligt og lidt bevæget; „men sig mig, kære Barn, hvad skal jeg udrette i den Sag? Jeg vil ikke haabe, at du paatager dig noget, som du ikke lykkeligt kan føre til Ende?"

Frøken Else saa glad overrasket paa sin fordums Lærerinde:

„Du kender ham altsaa? Det var et mærkværdigt Tilfælde!"

„Nej, jeg kender ham ikke, men jeg har rejst sammen med ham fra København!"

„Ypperligt! Nu fortæller du blot Fa'er og Mo'er, at en af dine Bekendte fra Hovedstaden opholder sig i Skive. Det er da ganske naturligt, at vi for din Skyld viser os opmærksomme imod ham, og du skal bringe ham en Indbydelse."

„Jeg?"

„Ja. Ser du, det er den letteste Del af den dobbelte

Mission, jeg har tiltænkt dig. Mennesket skal jo have en Forklaring, og selv om du aldrig havde set ham for dine Øjne, vilde jeg have bedt dig om at tage hen paa Hotellet og give ham den. Hans lille Hjertenskær, Marie Møller, er ovre paa Rygaard for at lære Husholdningen; men hun lader Hovedet hænge som en syg Fugl, vil hverken spise eller more sig. Hun har Hjemve og Elskovsve. Hun trives ikke herovre; hun er et Københavnerbarn, og bliver det saaledes ved, faar hun en Svindsot paa Halsen. Jeg tog mig straks af hende, da hun kom til Rygaard, det lille Skind; hun var saa forknyt, og det varede da heller ikke længe, før hun helt betroede sig til mig. Jeg har ikke undt mig Ro før jeg fik udspekuleret, hvorledes vi skulde faa de to sammen. Marie er en passiv Natur, hun kan lide men ikke handle. Har hun først lovet sine Forældre, at hun hverken vil skrive til ham eller lade ham vide, hvor hun er, saa gør hun det heller ikke — men jeg har ikke lovet nogen noget, hun skal have ham i Julegave af mig. Maskeraden er ganske rigtig nødvendig, for at de kan tale uforstyrret sammen. Han maa skaffe sig en Dragt som jydsk Bondekarl, hun skal være Bondepige. Den anden, den vanskeligere Del af din Opgave, kan vi senere tale om. Se saa, nu er vi hjemme."

Slæden svingede op foran Hovedbygningen, hvor Proprietær Gylling og hans lille trivelige Husfrue ude paa Trappen modtog den kære Gæst.

— — — — — — — — — — — — — —

Det var første Juledag. Herskabet fra Hedehuset havde været til Højmesse og derefter spist Frokost i Præstegaarden, hvor Pastor Glud præsenterede sin Ven, Dr. Neergaard, for Frøken Else og hendes Forældre. Doktoren blev straks inviteret til det store Julegilde, og han lovede at møde i Kostume og med straalende Humør. Han saa Else dybt i Øjnene, da hun atter sad i Slæden, og han stoppede Tæppet omkring hende: hun nikkede rødmende til ham, og Proprietæren raabte, idet han slog et Smæld med Pisken: „Velkommen til Hedehuset, Doktor!"

Derefter havde de gule maattet trave til Byen. Slæden holdt udenfor „Hotel Dania", og Frøken Kamp havde af-

lagt Fuldmægtig Wilster et Besøg, med nogle Ord sat ham ind i Sagernes Stilling, betydet ham, at han maatte gælde for en god gammel Bekendt af hende, for nu straks at blive præsenteret og følge med til Hedehuset, hvor han i et og alt skulde faa nærmere Oplysninger. Han opholdt sig naturligvis i Byen for vigtige Forretningers Skyld, den Forklaring maatte gælde for enhver, der spurgte, og desuden var Proprietær Gyllings saa gæstfri, at der ikke vilde blive gjort ham nærgaaende Spørgsmaal.

Frøkenen havde ikke ladet ham faa Tid til at sige et eneste Ord, Hestene ventede, de stampede utaalmodigt, saa Klangen af Kanebjælderne kunde høres helt herop, og de maatte skynde sig. Præsentationen var derefter løben heldig af, Fuldmægtigen havde gjort et godt Indtryk paa hele Familien, og nu efter Middagen sad han tilligemed Frøken Kamp og Else inde i det lille Kabinet ved Siden af Dagligstuen.

Udenfor var det mørkt, men Værelset oplystes af Flammerne fra den hvide Porcellænsovn, hvor en lystig Brændeild blussede.

Inde fra Dagligstuen hørtes med smaa Mellemrum Proprietærens og Fruens Snorken i Diskant og Bas. De fik sig gerne en Lur mellem Middagen og Kaffen.

De tre henne i den hyggelige Krog, Frøken Kamp og Else i Hjørnesofaen, som halvt overskyggedes af store Bladplanter, og Fuldmægtigen i en lav Lænestol foran dem, var i livlig Passiar.

„Ja, ser De, Hr. Fuldmægtig," det var Else, der talte — „naar nu De og Marie har talt sammen, og er enige om, at I holder ligesaa meget af hinanden nu som før, saa tager vor fornuftige Veninde her igen til København og ser at faa de gamle talt til Fornuft; lykkes det, saa telegraferer hun straks, og De og Marie følges ad hjem, og lykkes det ikke, saa har I dog begge haft en glad Jul og maa finde jer i endnu en Stund at leve paa Minderne."

„Hvis Marie og jeg bliver saa lykkelige, er det Deres Skyld, Frøken Gylling!" udbrød den unge Mand varmt, „jeg skal aldrig glemme mit Forsyn."

Han trykkede hjerteligt den unge Piges Haand.

— — — — — — — — — — — — — —

Lyset straalede fra Hedehusets Sale, Lys og Fakler og Glædesblus flammede baade ude og inde. Slæde efter Slæde svingede ind paa den rummelige Gaardsplads under lystig Bjældeklang, og ud af Pelse, Fodposer, Tæpper og Shawler viklede sig lidt efter lidt de muntre, formummede Skikkelser, der snart fyldte de oplyste Stuer.

Forhallen og Trappegangen var pyntede med Gran og Julelys, og inde i den store Dansesal stod kæmpemæssige Juletræer, rigt smykkede med hvide Lys og hvide Juleroser, med Julesne glitrende paa de grønne Grene, Lys var der i Lysekroner og Lys i Lampetterne rundt om paa Væggene.

De eneste i den brogede Skare, der ikke paa en eller anden Maade havde gjort sig ukendelige, var Proprietæren og Fruen. Der var et hjemligt, hyggeligt Præg over disse to, et vist bredt Velvære, som fra dem uvilkaarligt forplantede sig til alle deres Gæster. Proprietær Gylling paa Hedehuset var bekendt for at være Egnens gæstfrieste Mand, ham ved Siden stod hans Hustru og Datter, og derfor var det ikke saa underligt, at alt, hvad der nogenlunde hørte til Folk, fylkede sig, naar der blæstes til Lyd fra Hedehuset. Frøken Elses Idé at holde Maskerade 2den Juledag var original, men den vandt Bifald, og nu mødte Riddere og Bønder, Hofdamer og Borgfruer, Sypiger og Stuepiger og Bønderpiger fra alle Lande, Blomsterpiger i store Mængder, Pjerrot og Harlekin, kort sagt alle de Figurer, man er vant til at se ved et saadant Mummespil.

Lystigheden var paa sit højeste, Kvadrillerne ordnedes. To Bønderpiger kom gaaende, den ene høj og slank, den anden lille og buttet med blankt sort Haar. Modstræbende gaar den lille med henimod en Bondekarl, der staar alene. „Det hjælper ikke, du stritter imod, Marie," hvisker den høje, „vi mangler et Par i vor Kvadrille, se her er en Kavaller," og Else lagde sin Venindes Haand i Bondekarlens, der nu havde nærmet sig dem. „Der har De hende," sagde hun med en munter Latter, „hold nu godt fast!"

Bondekarlen nikkede og holdt fast, men der veksledes ikke et Ord mellem de to.

Deres vis a vis var et muntert Par, der lo og passiarede i ét Væk og som efter Kvadrillens Slutning hvirv-

lede bort i en lystig Galop. Det var Else og Dr. Neergaard. Hans Beslutning var nu fattet, sagde han, til Foraaret kom han igen og blev Læge der paa Egnen: vilde Frøken Else tænke paa ham en Gang imellem? Tænke paa ham? Ja vist, og hun vilde opsætte at blive syg til han kom.

Da Dansen var til Ende, vilde den lille Bondepige smutte bort, men hendes Kavaller holdt hende fast og hviskede: „Marie!" Det gav et Sæt i hende, men saa tog hun pludselig hans Arm, klyngede sig op til ham og fremstammede: „August, hvordan er det muligt?" og ubemærket smuttede de ind i Kabinettet, medens Dansen gik lystigt i Salen.

*   *
*

Frøken Kamp, den altid opofrende Frøken Kamp, der ikke tænkte paa egen Bekvemmelighed, naar det galdt andres Lykke, rejste atter til Hovedstaden to Dage efter Festen; hun gav efter for Marie Møllers stumme, bønfaldende Blik, thi uagtet den store Lykke, som Overraskelsen havde beredt den unge Pige, saa pintes hun dog af Samvittighedsnag.

Den 29. December indløb to Telegrammer. Det ene var fra Frøken Kamp til Else:

„Sejren er vunden! De gamle har givet efter, men det holdt haardt!"

Det andet var fra Forældrene til Marie og Fuldmægtigen:

„Kom hjem, Børn, saa fejrer vi Forlovelsen Nyaarsdag!"

En Hædersdag. — Slaget ved Helgoland.
Maleri af Carl Locher. (Tilhører Hs. Majestæt Kongen).

Gennem Brændingen.

Fortælling af Jens Skytte.

Illustreret af R. Christiansen.

Faderen havde formanet ham, Gang efter Gang og strængere og strængere; og Moderen havde klappet ham og bedt, til sidst med grædende Taarer; og Alfred selv havde lovet Bod og Bedring: Nu skulde det blive Alvor, ja min Sandten skulde det saa! Nu vilde han omvende sig og slaa ind paa et dydigt Levned; nu vilde han lade al sin lystige Nattekommers og letsindige Dagdriven fare, kaste sig over Bøgerne som en brølende Løve paa sit Bytte, læse og læse, saa det skulde dundre derinde i Værelset.

Men ligemeget hjalp det altsammen.

Og gik det saa ikke her med den rige Overretssagfører Brønshøjs Søn Alfred, som det er gaaet med adskillige andre Velstandsfolks Sønner, der heller ikke vilde „makke ret" — han blev Landmand.

„Du har nu Valget, Alfred: Vil du rejse til Siam eller Amerika og se at bryde dig en Vej, eller vil du ha', jeg skal skaffe dig en Gaard ovre i Jylland?"

„Landsforvisning er altid et Onde, Fa'r, og af to eller tre Onder vælger Menneskenes Børn nu altid det mindste: jeg foretrækker at blive Selvejer i Jylland."

For at sætte sig ind i Jordbrug og Kvægavl gik Alfred Brønshøj saa et Aarstid som Landvæsenslærling og Forvalterhaandlanger paa en Proprietærgaard paa Sjælland. Og saa satte han Fod under eget Bord paa en jævn stor Bondegaard i Udkanten af en større Landsby ved en dyb Vig ind fra Kattegat.

Der var saa smukt og friskt. Der var Bakker og Engdrag og en smal Strimmel Skov paa nogle Hundrede Alen gik fra Gaardens gamle Æblehave ned gennem en bugtet Kløft lige ned til Havet.

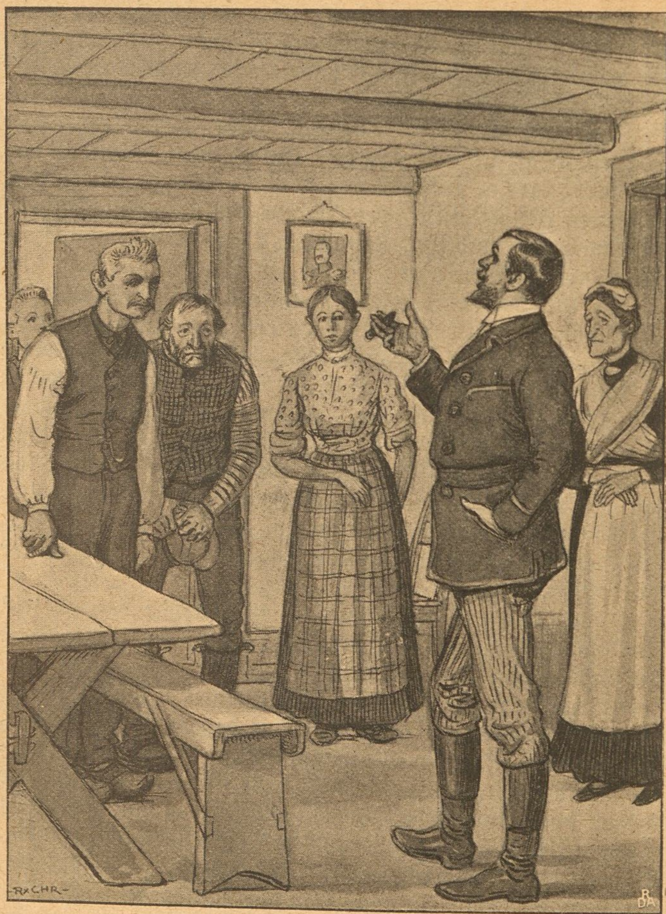
Stedet var saa smukt, saa det syntes Alfred Brønshøj rent urimeligt, at Gaarden ikke havde noget Navn. Gaarden burde have et passende smukt Navn. Og da han i Virkeligheden var et kvikt Hoved, varede det ikke mange Timer, før han havde fundet et Navn, der tilfredsstillede alle rimelige Krav; Havlundgaard. Ja Havlundgaard.

Og ikke saa snart var det afgjort, før han kaldte sit Folk sammen, Karlen og Røgteren og Drengen, Pigen og den noget alderstegne Husholderske, holdt en lille pæn Tale og kundgjorde for dem, at fra i Dag maatte de vide at kalde Gaarden Havlundgaard, og spurgte nogen dem, hvor de tjente, ønskede han helst, at de svarede: Vi tjener hos Proprietær Brønshøj paa Havlundgaard. Og til Slut lod han dem tydeligt forstaa, det vilde være ham kært, om hver af dem kunde komme i Vane med at tiltale ham med „De" og „Hr. Proprietær" og i Omtale nævne ham „Proprietær Brønshøj".

„Ingen af Jer skal komme til at fortryde det, Folk!" Saa gav den unge Proprietær et let Vink med Haanden: Til Arbejd, Folk!

Alt var vel ment. Kun var Optrinet lidt for theatralsk til at kunne optages i rolig Alvor af de jævne, lune Jyder, han var dumpet ned imellem. Rygtet om Gaardens højtidelige Daab og især Brønshøjs Tale fik snart Fødder at løbe paa ud over Landsbyen. Dens Folk stod endnu saa langt tilbage i Udvikling, at de var dus med hinanden allesammen, Skolelæreren undtagen, og aldrig før havde man oplevet, at en Husbond samlede sine Folk om sig for at holde Tiltrædelsespræken, som Skrædder Just, Landsbyens vittigste Hoved, spottende kaldte det. I Smug morede man sig derfor kosteligt over den ny Mand, Proprietæren, og spaaede ham en snarlig Flyverejse bort fra Byen med Vildgæssene.

Men det gik ikke saa snart i Opfyldelse, som Folk spaaede og ventede. Vist nok var der adskilligt ved Proprietærens Drift, de maatte smile og ryste paa Hovedet ad, og vistnok

kom han nu og da i Klemme med at udrede Skatter og Afgifter; men naar Pantemændene kom i Gaarde hos ham, fik de Pengene til sidste Skilling og et forbindtligt Smil og en god Cigar oven i Købet.

Man forstod snart, han havde en holden Fader i Ryggen, og da blev Smilene over ham svagere og sjældnere. Og

knap havde Brønshøj boet paa Havlundgaard et Aars Tid, før det med et kom op, at han gik paa Frierfko til den kønne og blide Kirstine, yngste Datter af hans Nabo Klavs Mikkelsen, en af Landsbyens anseteste Mænd.

Og da gik det saa underligt til, at Skrædderen en Dag straks efter Bryllupet viste sig paa Havlundgaard med venskabeligt smilende Aasyn og særdeles høvisk-ærbødige Lader — som han uden Tvivl havde afluret en Købstadsfælle — og forespurgte Hr. Proprietæren om han ikke ønskede at fæste hans Søn, en stor, stærk Dreng ved fjorten Aar.

„Løn?" spurgte Brønshøj straks:

Faderen nævnte den — tog lidt rigeligt i Munden.

„Jeg lægger fem Kroner til, kan han komme straks," sagde Proprietæren rask.

Det gav et Sæt i Skrædderen af Overraskelse. Han havde aldeles ikke ventet, det vilde gaa saa glat.

„Han skal komme straks, Hr. Proprietær, komme endnu i Dag, skal han — det er jo Fredag i Dag, Hr. Proprietær, Fredagen er altid saadan en god Dag at flytte paa. Mange Tak, Hr. Proprietær, jeg siger mange, mange Tak!"

Forfærdelig dygtig og prægtig Mand, den Proprietær! Rask, rask, ingen Prutten og Kniben og lang Betænksomhed som saa mange andre Steder; nej, rask og kombelent!

Ja, vist var han rask i Talen, Proprietæren. Ogsaa paa Haanden.

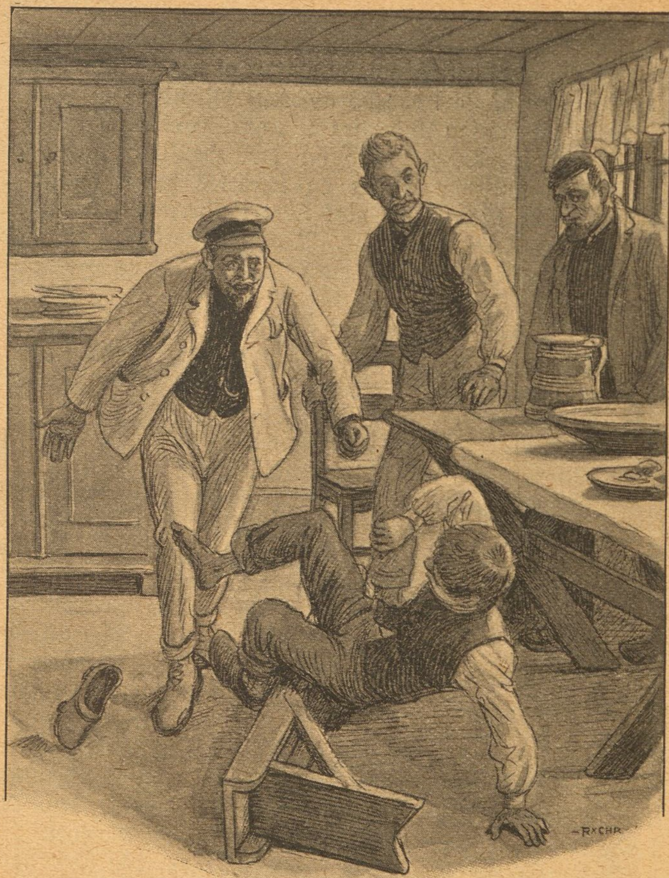
En brændende varm Sommerdag et halvt Aars Tid efter kom han i rask Gang hjem fra Marken med Torden og Uvejr i Aasynet. Det var midt i Høhøstens travle Tid. De havde et Par fremmede Mænd til Hjælp ved Arbejdet.

Folkene rejste sig netop fra Middagsmaden, da han traadte ind.

„Du har jo hverken flyttet eller vandet Kalvene i Udløkken nu til Middag!" gik han lige paa Drengen.

„Det huskede jeg s'gu aldrig paa," mumlede Drengen lidt stut — det krænkede hans Stolthed, at han fik Irettesættelsen i Karlens og Mændenes Paahør.

Da slog Proprietær Brønshøj ham paa Kinden med sin flade Haand, saa det klaskede efter og Drengen tumlede ned

paa den løse Forbænk og væltede den til Gulvet med stort Bulder.

„Da skal jeg Pinedød give dig en Huskekage for en anden Gangs Skyld, din Slubbert!“

Ane Kirstine kom flyvende til fra Køkkenet.

„Brønshøj, men Brønshøj da!“ brød hun ud, forskrækket og mildt bebrejdende.

„Ti du bare stille!“ kom det kort og hidsigt. „Jeg skal nok selv svare for mine Handlinger. — Hold op med den Tuden, Knægt!“

Drengen havde i Faldet skrabet Kinden, saa Blodet sivede frem.

„Hm, det har den Fyr bare godt af,“ mumlede Karlen med et lille indsmigrende Smil til Husbonden, medens Ane Kirstine drog Drengen med sig ud i Køkkenet og hjalp ham at to Blodet af Ansigtet. — Thi det er vel hændt baade før og siden, at Kvinde bøder, hvor Mand øder.

„Du maa ogsaa se at ta' Vare paa, hvad du skal, Hans,“ sagde hun venligt, „og ikke tiere lade de stakkels Kalve saadan staa og sulte og tørste i Tøjret.“

Hans snøftede, men tav.

Men hvem der talte vredt og højt op det var Faderen. Han kom i Gaarde i hastig Gang, netop som Proprietær Brønshøj og hans Folk kom ud fra Eftermiddagskaffen for at drage ud til Høstarbejdet igen.

Han slog i Stenbroen med sin Kæp og raste op:

„Min Søn har udgydt sit Blod — De har slaaet min Søn, saa han udgyder det rindende Blod — det kan jeg skaffe Vidner paa! Tjener min Søn en Ridefoged og Bøddel, eller tjener han en respenterlig Mand, hvad?“

„Herut!“ — Brønshøj sprang til Høvognen efter en Pisk. „Øjeblikkelig herut af min Gaard — ellers skal jeg snart drive ham paa Porten, Mester Nadelsving, baade ham og hans dovne Pode!“

Maatte Skrædderen og hans Søn ikke saa skynde sig at komme bort fra Havlundgaard. Skrædderen skældte ud og truede tilbage med Kæppen helt udenfor Porten.

„Det skulde du ikke have gjort, lille Brønshøj!“ sagde hans Kone med vaade Øjne.

„Jeg skulde maaske staa rolig og lade mig oversnøfle af saadan en Pjalt Bondeskrædder! Nej, jeg skal vise, jeg kan sætte mig i Respekt, skal jeg!“

Men Brønshøj havde paa første Haand skabt sig en Fjende i Landsbyen.

Ane Kirstine forstod det, og i Aftningen listede hun ad en Omvej over til Skrædderens for at udjævne Tvisten.

Men Just holdt sig stejl og stiv. „Al Ære og Respekt for dig, Ane Kjerstin. Men din **Mand** skal komme til **mig**. Saa kan vi snakke om Fred og Forligelse."

„Det manglede bare!" lo Brønshøj kort, da hun fortalte ham om Udfaldet.

Der gik megen Snak og tænksom Tale blandt Folk om Optrinet paa Havlundgaard. Og Meningerne var stærkt delte. Af dem, der talte rent ud, gav de fleste Skrædderen Medhold. Man billigede ingenlunde Drengens Efterladenhed, men Brønshøj havde dog faret voldsommere frem, end det var sømmeligt og klogt. Han vandt saavist ikke Agtelse og Venskab blandt Folk ved slig Færd. Hoven Herre!

Der sad i en af Landsbyens Aftægtsstuer en gammel grum Bondekone, af Klavs Mikkelsens nære Slægt, med to klare, milde Øjne og en rigere Livserfaring end de fleste — hun havde set mere af Verden og prøvet mere af Livets Tilskikkelser end de fleste. Og hun sagde et Ord, som baade en og anden engang skulde komme til at mindes.

„Brønshøj er slet ingen ond Mand i Grunden. Han er kun ud af en lidt anden Verden end vi og tér sig derefter. Og hans Sind er saadan, at det **kan** drive ham ud til vilde Veje; hans gode Venner bør bede til den øverste, han aldrig maa blive ført i for stærke Fristelser, saa han plumper i Dyndet."

— Saa ved et Bryllup kort efter sad Brønshøj ved Bordet og kom i livlig Stemning og slog Gækken lidt løs. Men ved et Bryllupsbord, hvor der sidder baade Præst og Degn, hør og bør det sig jo helst, at Stemningen holdes nær op til det højtidelige og værdige. Den, der driver Løjer og højrøstet Morskab, maa uden Tvivl være nær ved en Rus. Og det klæder nu en Gang en ordentlig Mand græsselig ilde at sidde ruset ved et Bryllupsbord; det er saa usømmeligt, at det volder Skam over hans paarørende og Ynk blandt deres Venner.

Brønshøjs Sidemand, en alderstegen, grundskikkelig Sjæl blandt Ane Kirstines nære Slægtninge, saa omsider Lejlighed til at bøje sig om bag ham og hviske ham i Nakken:

„Nu tror jeg nok, De helst ikke skulde drikke mere, Brønshøj."

Brønshøj optog ikke Ordene i bedste Mening. Han opfattede det nærmest, som om Manden havde sagt: Nu er du spilfuld, Farlil. Hold nu heller op!

Han sendte den skikkelige Mand et hvast Øjekast fra Siden, men svarede ikke et Ord.

Siden var han tavs. Kun skumlede han halvhøjt nu og da . . . Saadan nogle tvære Træmænd og Trækvindfolk . . . Bare sidde og fylde Bondeskrotten med Mad, det kunde de, he — som det saa gjaldt Mesterskabsbæltet . . . Blæste dem et langt Stykke, hele Menigheden! . . . . . .

„Du morer dig nok ikke rigtig her, lille Brønshøj?" hviskede Ane Kirstine stille og saa' saa vist paa ham.

„H'nej, det skal Guderne vide, min Pige. Lad os heller pille af hjem til os selv lige straks, lille Anna" (han kaldte hende altid Anna, hans Moders Navn).

„Det vil blive taget meget fortrydeligt op," indvendte hun, men gav omsider efter.

Hun fik Ret. Deres Listen bort fra Gildet i Utide blev taget saare ilde op af Brudefolkene og mange andre. Se se, naa de sveg Laget i hæderlige Folks Hus; de holdt sig for gode og fornemme til at følge ordenlig Skik!

Ane Kirstine led langt mere under alt dette, end Alfred Brønshøj saa' eller anede.

Men pludselig vendte Folkestemningen sig; Uviljen slog om til idel Ros og Lovord over Proprietær Brønshøj. Det hændte sig den Nat, kort efter Høst, da Gaarden, hvor Brylluppet havde staaet, gik op i Luer, og Brønshøj ved beundringsværdig Snarraadighed og rent hensynsløst Mod fik Held til saa godt som ene Mand at bjærge Gaardens fire gode Heste uskadte ud af Branden.

Gaardens Folk takkede ham af ærligt Hjærte. Egnens Blade roste hans Mod og Manddom i høje Toner.

Og Ane Kirstine havde kastet sig om hans Hals i mange Menneskers Paasyn og kysset ham og baade jublet og grædt: Aa, Gud i Himlen ske Tak!

Og hans Svigerfader kom stolt smilende i Gaarden med to Aviser i Haanden, baade „Folkebladet" og „Stiftstidenden", og lod forstaa, at nu stod Brønshøj med Foden paa Trappen til Folkegunstens Højsæde. Med lidt Held kunde

han nu saa let som nogen Ting blive Egnens Folkefører — og saa videre.

„Saah, tror De det, Svigerfa'r," smilte Brønshøj smigret og fornøjet, „tror De virkelig det, kære Sviger-fa'r!"

Men saa en Efteraarsdag modtog han et ubehageligt Brev fra København.

Faderen skrev, at nu kunde der ikke længere være Tale om, han kunde faa pengelig Støtte fra ham. Nu maatte der en Gang for alle sættes Slut og Punktum i den Sag. For Fremtiden havde han at ty til den Bondefamilie, han havde giftet sig ind i.

Det hverken vilde eller kunde han. Han havde jo i sin Tid selv foreslaaet, at Ane Kirstines Medgift, nogle Tusind Kroner, sattes fast som hendes Særeje.

For at sprede de mismodige Tanker og mulig finde en Udvej til at skaffe Penge til Renter og Skatter og Folkeløn tog han sin Strandbøsse, løste Baaden og sejlede ud paa Andejagt. Vejret stod blankt og med Smaaluft, var det prægtigste Vejr til Havjagt.

Her ude traf han sammen med nogle Fiskere fra Dunke-vigen paa Kysten og et Par yngre Sømænd, nys vendte hjem fra Langfart. Han syntes lige straks særdeles godt om de Folk, disse Havets raske Sønner, frie, djærve, lune-rige som den gyngende Mark, de pløjede. Hos dem sprang Skæmten lystig om i stakket Skjorte og paa bare Ben. Det var da anderledes Gutter end de tungt rokkende, forbeholdne og varsomme Bønder, han færdedes imellem til daglig.

Aa, det var ligefrem en hel Lindring og Lise saadan at komme til at slaa Gækken rigtig løs, slaa Skranker og Vedtægter ned og spille Hejgut og Himmelspræt med baade Lov og Evangelium, Præst og Borgmester og al Verdens Samfundsstøtter!

Brønshøj vendte først hjem langt ud paa Aftenen, med tre Vildænder i Tasken og lidt Snurren i Hovedet efter Søfolkenes stærke, men ypperlige Rom.

„Hvor du bier længe, Brønshøj!" mødte hans Kone

ham i Døren med et lettende Suk. „Jeg har været nede ved Stranden tre Gange. Jeg har været saa ræd for, du var kommen noget til, kære Ven.“

„Sniksnak, det maa du ikke, lille Anna,“ kom det opromt og kærligt. „Man jager allerbedst i Aftningen, forstaar du; saa — se her: tre store Edderfugle! — Nej, du maa ikke oftere gaa til Stranden, lov mig det. Jeg skal nok klare mig, du; jeg er jo dødogpine en hel Sømand til at tumle en Baad.“

Om sine ny Jagtfæller og Besøget i Dunkevigen nævnte han ikke et Ord. Han tog Lygten og gik et Vend ud i Staldene, og saa gik de til Ro.

Fra den Dag var Brønshøj jævnligt borte fra Havlundgaard. Snart inde i Købstaden paa Handel for enten at bortbytte den brune seks Aars Hoppe eller sælge den til højeste Pris, han kunde opnaa. Snart ude paa Jagt paa Havet, hvorfra han næsten hver Gang vendte hjem med godt Bytte.

Der var kommen noget eget uroligt higende i hans Væsen og Færd. Det undgik ikke Ane Kirstines Øjne; men hun fandt det forklarligt, da han svarede hende: „Aa, er det ikke de Penge, kan du forstaa, de Penge, jeg maa ha' skrabet sammen inden Termin. Jeg vil ikke afhænde den brune til Spotpris, og jeg vil jo lige saa nødig laane mig frem hos din Familie . . . Men nu dages det ogsaa snart, haaber jeg forvist.“

Saa en Aften silde, han kom hjem fra Jagt, var han sært tavs. Han sad og faldt i saa dybe Tanker paa Stolen.

„Du bærer paa noget, Brønshøj? . . . Kan du ikke skaffe Pengene, skal jeg nok gaa til Fa'r og faa ham til at hjælpe os over det.“

Han drog Vejret dybt og rettede sig langsomt, saa' ikke paa hende.

Ja vist var der noget, ja vist var der noget, mumlede han. Noget ret mærkeligt og ikke videre hyggeligt . . . Han sad og tænkte paa, om han egentlig burde og kunde indlade sig paa det . . . Der var i Aftningen kommen et Skib, en Skonnert, og lagt sig for Anker ude i Vigen. Fartøjet havde en død Mand om Bord, som havde ønsket at blive

jordet i Kristenjord ved Siden af sine hedenfarne Slægtninge der ude i Købstaden. Kaptejnen bød gode Penge, store Penge til den, der vilde tage sig paa at køre Kisten ud til Byen. Fartøjet skulde snart sejle videre, og han havde derfor Hastværk, ønskede helst Sagen ordnet endnu i Aften.

„Og nu er der det, ser du — jeg har lovet at køre Matrosens Kiste ud til Byen nu i Nat eller ogsaa skaffe et andet Køretøj. Men det er en vanskelig Sag, nu det er Nat, at skaffe andet Køretøj. Og saa er der ogsaa den Hage ved det, at Matrosen ganske sikkert er død af smitsom Sygdom. Maaske endog af sorte Kopper. —"

„Men kæreste Brønshøj!"

„Hys—s, tag det dog ikke saadan, Anna!" — Manden hviskede videre. „Der er ingen overhængende Fare. Mandskabet har jo at føre Matrosen i Kisten op paa Vognen. Jeg bare at køre. Man smittes kun, naar man er ængstelig og bange, og jeg er ikke det fjærneste bange, forsikrer jeg —"

„Nej du bange, Brønshøj!"

„Saa du kan ganske rolig straks gaa til Hvile, lille Anna. Jeg skal nok klare de Ærter. Og saa tjener jeg jo Pengene, du; det er noget helt andet end at maatte tiggelaane dem. Men du maa endelig tie. Ikke et Ord om hele Historien siden. Kom den ud, vilde hele Sognet jo fare paa Benene af Skræk og Forfærdelse, og vi fik da en syndig Halløj med Afspærring og det utaaleligste Rend paa Døre af al Landsens Doktorer og kloge Hans'er . . . Saa god Nat, du!"

Brønshøj gik rask mod Døren, men vendte sig brat og hviskede: „Skulde nogen af Folkene mærke noget og spørge dig, kan du jo bare sige, du laa i din Seng. Sluk nu Lampen og gaa, du!"

Hun stod i den mørke Stue i spændt Lytten og med uroligt bankende Hjærte. Tankerne virrede saa vildsomt om i hendes Hoved . . . Hvor det dog varede længe, inden han fik Hestene ud — havde han betænkt sig? — hun maatte jo kunne høre Hestene trampe paa Stenbroen.

Pludselig hørte hun som Lyd af en Vogn ude paa Vejen ved Siden af Æblehaven — Vejen ned gennem Kløften. Hun løb ind i Sovekammeret og lukkede et Vindue

op. Jo — Vognen skrumplede ned ad den knudrede Vej. Lyden tabte sig med ét — vel i Sandet paa Strandbredden . . . Nu hørte hun den paany. Vognen kom tilbage. Den skrmplede saa tungt, saa det gungrede helt i Kløften, syntes hun. Hestene prustede af Anstrængelse.

I det samme tog Bornholmeruhret ved Siden af hende til at slaa, snurrende og højt klingrende og længe. Det maatte være Midnat. Da det sidste Slag var klinget ud, havde Lyden af Vognen tabt sig. Alt var dump Stilhed. Vognen maatte være drejet ind paa Toftens Grønagre.

Og da kom der en underlig, bange Anelse op i hendes Sind: Jeg frygter for, der vil rinde stor Sorg for os af den Natkørsel! . . .

Ane Kirstine hørte Klokken slaa tre, inden hun faldt i Søvn.

Da hun vaagnede, var det Dag. Pigen var oppe. Og Brønshøj laa i sin Seng i Kammeret og sov trygt.

Nogle strænge Frostdøgn om ved Jul havde lagt Vigen til med Is. Men en Nat ind i det ny Aar slog en Storm af Vest Isen løs fra Landet og fejede den langt ud til Havs. Og Stormen fulgtes af Stille, og der kom nogle mærkelig blide Solskinsdage — Dage med saa mild Luft, saa Lærkerne lod sig narre deraf og tog til at kvidre smaat op paa Foraarsvisen.

Da hørte Ane Kirstine atter sin Mand gaa og nynne for sig selv:

„— da sad som i Fængsel vort higende Mod,
da svulmed af Længsel vort Vikingeblod.“

Da vidste hun saa tydeligt, som det saa var bleven sagt hende med rene Ord, at nu vilde Baaden komme i Vandet igen, og han ud paa sine lange Jagtture.

Der kom han allerede, i den laadne Faareskindskofte og de langskaftede Fiskerstøvler, for at sige hende Besked.

„Denne Gang, Anna lille,“ kom det oprømt, og han saa' saa god ud, „denne Gang vil din Enkestand vare triv

hejle Dage til Ende. Jeg har nu sagt Karlen og Røgteren Besked." Han sagde hende, hvad Arbejde der skulde udføres imens. „Og hold nu et lille vaagent Øje med dem, at de ikke gør deres Morgenlur altfor langhalet . . . Saa, farvel, hav det godt!"

Han var ude af Døren med det samme „— — vort Vikingeblod", sang han op, idet han lukkede Bagdøren efter sig og trampede bort med raske Skridt i sine store Støvler.

— Hun vaagnede op ud paa Natten. Bindehunden gøede stærkt, og der lød som tunge Fodtrin ind over Haven og hen efter den lille Lo i Ladebygningens Gavl. Men saa tav Hunden, og alt blev atter dyb Nattestilhed.

Det havde vel saa kun været Karlen, der vendte hjem fra et Besøg henne i Byen.

Men ved Davrebordet næste Morgen spurgte hun dog: „Du kom nok lidt silde hjem i Aftes, Jakob Mikkel?"

„Naa — umm," brummede Karlen undvigende, med Munden fuld af Mad . . . „Natten plejer ellers at være min egen," føjede han til i Mumlen.

Jakob Mikkel lod til at være morgengnaven. Saa var det klogest at tie. Han skyldte hende jo heller ikke Regnskab for sin Nattefærd.

Saa i Middagslaget, da Konen var saa godt som ene hjemme inden Døre — Pigen var nys gaaet i Ærinder til Købstaden — kom der en listende ind ad Bryggersets Bagdør, og Just Skrædder traadte ind i Stuen, hvor hun stod og syslede med noget Linned paa Bordet.

Der var noget paafaldende forlegent og højtideligt over ham i Dag; han talte afbrudt og dæmpet, først om Vejret, saa om adskilligt andet, i Flæng og Spring. Ane Kirstine troede, det var den gamle Historie med Drengen, som tyngede ham.

„Saa sæt dig da ned, Just," gentog hun venligt . . . „Du vilde vel snakke med Brønshøj? Han kommer vist ikke ikke tilbage fra Jagten før i Morgen Aften."

Skrædderen traadte med ét hen til hende. „Nej, ikke med ham, men om ham . . . Du kom til mig med gode Ord for at stifte Fred og Forligelse, derfor kommer jeg nu til dig . . . Du har alle Dage vist dig som et venligt og

retskaffent Menneske og kun beflittet dig paa Ære og Dyd. Derfor kommer jeg nu og vil adspørge dig i en god Mening: Er du vidende om alle de Veje, din Mand gaar?"

„Hvad . . . hvad er det, du siger? . . . Hvad mener du, Just Skrædder?"

„Jeg mener, om du er sikker og vis paa, din Mand gaar ærlig Mands Veje?"

„Ja, det . . . tror jeg for vist," stammede hun, bleg af Skræk, og tog med begge Hænder om Bordkanten.

„Og du er ogsaa vis paa, Ane Kirstine, at der var virkelig en død Mand og ikke fint Silketøj og andre kostbare

Sager i Kisten, han kørte ind til Købstaden en Nat nu sidste Efteraar?"

„Ak, Herregud!" sukkede hun stønnende og hun mere segnede end satte sig paa Bænken ... „Hvordan — hvad er det — — sig, hvad du véd, Just!"

Hin Efteraarsaften havde han maattet rejse sig af sin Seng, og gaa ud til Købstaden for en Bylds Skyld, han havde faaet paa Kinden. Han kunde ikke være til for Pine i den. Men det tog Tid at faa fat paa Doktoren, og længere Tid tog det at faa ringet Folk paa Apoteket op og komme derfra med Lægemidlerne, han skulde bruge. Saa Klokken var et godt Stød over Midnat, inden han blev færdig til at gaa hjemad.

Saa netop som han bøjede om Hjørnet ved Apoteket og kom ind under de tre fire store Træer der staar, hørte han højrøstet Syngen og Klammeri langt nede i Gaden, og Politiet peb og fløjtede om Hjælp. Saa lød der Traven af mange Fødder paa Stenbroen, og Støjen fjærnede sig. Men i det samme han vendte sig for at gaa videre, mærkede han, at der kom et Køretøj listende fra den anden Side. Det listede tæt forbi ham, og trods Halvmørket saa han straks, det var Brønshøjs Heste, den hvidblissede mørkbrune og den graagule — det var især den graagule, han kendte det paa — og der var en stor Ligkiste paa Vognen, og det var Brønshøj, som gik og kørte. Just blev staaende i stadig Forundring og saa efter Vognen. Han saa' den kørte tværs over Gaden og forsvinde gennem Bagporten til Isak Salomons Købmandsgaard.

Hvad var det for sælsom Færd — hvad kunde det være for et Lig?

Lidt efter kom Vognen tom ud derfra, og Porten lukkedes sagte i. Saa kom der to Karle løbende ud fra en Sidegade og sprang op paa Vognen, og saa skred den forbi Skrædderen igen. De tre paa Vognen sad og talte ivrigt men dæmpet sammen. „Jeg slog Benene fra den tykvommede Politi-Kristoffer, saa han trimlede ned i Rendestenen som en Øltønde," sagde den ene halvhøjt, og de lo, saa det klukkede. Da Vognen saa var kommen over Brolægningen, kørte den bort i Stræktrav.

„Du kan nok forstaa, Ane Kirstine, jeg gik hjemad i sære Tanker. For det bares mig for, her havde været noget paa Færde, som Natten skulde dølge over. Jeg har ikke saa meget som hvisket et eneste Ord om det til noget Menneske før nu til dig, og det har jeg gjort for din Godheds Skyld. Men jeg har holdt mine Øren aabne imens, og nu har jeg hørt Folk tage til at hviske baade et og andet. Din Mand plejer Omgang med Fiskerne i Dunkevigen, og du véd jo nok, hvad Rygte flere af de Folk har paa sig.

Som jeg har sagt: jeg er kommen her i Løndom alene for din Skyld. Tal dn nu med din Mand Proprietæren, imens det er Tid. Der er Laag paa min Mund. For jeg vilde nødig staa for Rettens Folk og vidne til Vanhæder for dig."

Ane Kirstine gik ind i Sovekammeret og laasede Døren efter sig.

Han smuglede . . . han havde løjet for hende . . . han smuglede sammen med Fiskerne! Saadan havde han skaffet Pengene . . . Hvor kunde han dog gaa saadan og lyve — siddе saadan og lyve saa groft for hende! . . . Og den Tummel, hun hørte i Nat — barmhjærtige Gud! der var sikkert bragt Smuglergods ind i Lille-Loen! Døren derind var jo laaset, da hun tog i den i Formiddags. Nu forstod hun —

„Aah, Alfred, Alfred, hvorfor vil du føre os lige i den sorte Ulykke og Vanære!"

Hvad skulde hun dog gøre? Gaa over og fortælle Faderen det! Hvad hjalp det, hvad hjalp det! Nej, nej — hun øjnede ingen Raad, ingen Udvej — det gled mod den visse Ødelæggelse.

Hulkegrædende sank hun til Gulvs ved Sengen, hvor hun stod. Og hun lagde Hænderne sammen og bøjede sit Hoved over dem mod Sengestokken.

„Aah, Gud i Himlen . . . aa, gode, almægtige Gud, hjælp mig i min bitre Nød . . . hjælp os ud af dette!" . . .

Hun blev liggende der, til hun hørte Lyd af tunge, raske Fodtrin, der kom ind i Dagligstuen, gik ind i Midter-

stuen, kom tilbage og nærmede sig Køkkenet. Nu tog en Haand fast om Dørvrideren.

„An' Kirstin, er du derinde?" Det var hendes Fader. Saa rejste hun sig og lukkede op.

„Naa, saadan finder jeg dig . . . Ja, saa har jeg jo ikke nødig at spørge, om der er noget i, hvad Folk ymter om," — Røsten var helt hæs af Harme. „Saadan en Slubbert! — Fortæl straks hvad du véd!"

Og Datteren fortalte.

„Nu følger du øjeblikkelig med hjem," bød han saa. „Og saa skal jeg snakke Alvor med den Herre!"

Da rystede hun paa Hovedet.

„Nej, det gør jeg ikke, Far. Aldrig! Dertil holder jeg for meget af Alfred. Det er min Pligt at blive her. Ingen er nærmere til at tale med ham end jeg . . ."

Først da Faderen var borte, lagde hun Mærke til, at Vejret var slaaet om. Det bruste højt i Havens Træer. Der var sprunget en stærk Blæst op fra Nordøst, som drev paa i store Bølger og med tyk Frosttaage, saa Dagslyset snart druknede og Skumringen krøb frem af Krogene baade inde og ude.

Der var tændt Lys i Stue og Køkken. Karlen og Røgteren sad tavse ved Eftermiddags-Mellemmaden. Ude ved Køkkenbordet stod Pigen og Ane Kirstine og pakkede de indkøbte Varer ud af Kurven. Ogsaa de var tavse. Udenfor bruste Blæsten.

Med ét lød der dumpe Trin af tunge Støvler udenfor Køkkenvinduet, og et skægget Ansigt kom til Syne paa Ruden. Pigen slog Armene i Vejret og fo'r tilbage med et Hik af Skræk. Konen stod bleg og stummet og trykkede en Haand mod Brystet, hvor det pinsomme Sting jog. Hun anede, hvad Tidende Gæsten bragte.

„Hør, lille Frue," brummede det skæggede Ansigt derude med ru Stemme, „vil De ikke nok sørge for, der kommer et Køretøj med lidt Halm i ned paa Stranden i en Ruf. Deres Mand er nemlig kommen til Skade med sit Ben paa Jagten og han kan for den Sags Skyld slet ikke støtte paa 'et."

Bleg, men saa sælsom rolig — ja hvor fik hun den Ro

fra! — bød hun Karlen sætte Hestene for den lille Fjedervogn og fulgte selv med Vognen derned. Lange Bølger kom løbende og slog i brusende Brænding ind over Strandbreddens Sten, saa man skimtede de hvide Skumsprøjt. Hestene prustede og stejlede; de vilde ikke ud i det larmende Vand.

„De skal!" sagde Ane Kirstine og tog Pisken. Og ud til Baaden kom de. Uden et Ord fra nogen løftedes Brønshøj paa stærke Arme over i Halmen i Vognen. Hun sad bag i Vognen med Mandens Hoved i sit Skød.

„Hold jer nu paa Siden af os med Baaden, mens vi vender Vognen," sagde hun, „at Bølgerne ikke skal kaste den over, naar vi faar dem paalangs."

Den Aften var der flere end én, der for Alvor fik Agtelse for den lille Kone paa Havlundgaard. Man maatte undres over hendes Sindsro og raadsnare Kløgt.

Vognen kom hjem, og Manden bares ind. Fra hans vaade Klæder og det saarede Ben dryppede og drev Havvand og Blod ned paa Gulvet og dannede Pytter, hvor han lagdes, mens de drog Ydertøjet af ham. Det var Ane Kirstine, som med sikker Haand skar Støvlen op, saa Benet blev fri med Læmpe; hende, der fik Karlen og Røgteren afsted efter Læge — „Det maa helst gaa rask!" — og hende, der satte den skrækslagne og halvt sanseløse Pige i Gang med at koge Vand til at vaske Saaret med.

Da Faderen og Moderen hørtes komme, gik hun dem i Møde ude i Forstuegangen og lukkede Døren efter sig.

„Han og Fiskerne har været i Kast med Folkene fra en Toldkrydser, og de har skudt ham en Kugle igennem Knæet . . . Saa, saa, lille Mor, ti nu stille. Her hjælper hverken Græden eller haarde Bebrejdelser. Han er slaaet haardt nok nu."

„Sandt er det," sukkede Faderen stille. „Og er der noget, vi kan hjælpe dig med, An' Kirstin, saa kan du jo sige til."

Saa rullede Vognen med Lægen i Gaarde. De havde mødt ham undervejs. Lægen havde været hentet ud til en Mand i Nabolandsbyen, der var falden ned af en Stige og havde brækket Benet; de to Vogne var komne tæt paa hinanden, ude, hvor Vejen fra Nabobyen bøjer ind paa Landevejen til Købstaden.

Brønshøj laa i blussende Feber og mumlede vild Snak nu og da.

„Hvad mener De om ham, Doktor?" hviskede Hustruen saa stille, da hun fulgte Lægen ud af Sovekammeret.

„Hent mig igen, saa snart det dages . . . Naar vi bare

kan faa Bugt med Koldbranden i Saaret, saa — ja lad os nu haabe det bedste." —

Jakob Mikkel havde fulgt Lægen om i Klavs Mikkelsens Gaard, hvis Vogn skulde køre ham hjem. Karlen lagde Tilbagevejen tværs over Tofteagrene. Da han saa naaede over til det aabne Ledhul i Tjørnegærdet om Æblehaven, hørte han pludselig Lilleloens ene Bagportlaage knirke sagte op og skimtede fire store Skikkelser liste ud derfra i den taagegraa Nat, hver med en fyldt Sæk paa Nakken. De kom i Gaasegang ud gennem Kørehullet i Gærdet.

„Naa, er det nu Flyttetid?" smaalo Jakob Mikkel hult.

De fire Karle standsede brat. Saa brummede den forreste: „Vi er go'e Kammerater, forstaar du, og Venner af Velgørenheden; vi fjærner bare det, som kan volde Fortræd. Du er vist ellers for Resten saa begavet, at du forstaar at lukke baade Øjne og Kæft, hva?"

„Somme Sinde," svarede Jakob Mikkel. „Men saa plejer jeg van at faa noget for det, ser du." . . .

— Guldtressede Toldere og Øvrighedspersoner kom kørende i Pelsværk og Landauer til Havlundgaard og ransagede med tilbørlige Alvorsminer alle dunkle Kroge i Gaarden. De fandt intet af det, de søgte.

En mild og stille Søndag Eftermiddag hen paa Sommeren vandrede Proprietær Brønshøj og hans Hustru i sindig Smaagang hen ad en af de jævne Græsagre ude i Toften. Ja, smaat skred det. Hun var førere om Lænden end for et Fjerdingaar siden: og det var første Gang siden Sygelejet, at han vovede sig ud paa saa lang en Vandring. Støttende sig til en tyk Stok humpede han af Sted paa sit stive Ben — stift vilde Benet blive ved at være alle hans Dage.

„Presser du kun ikke Benet for haardt, Alfred?"

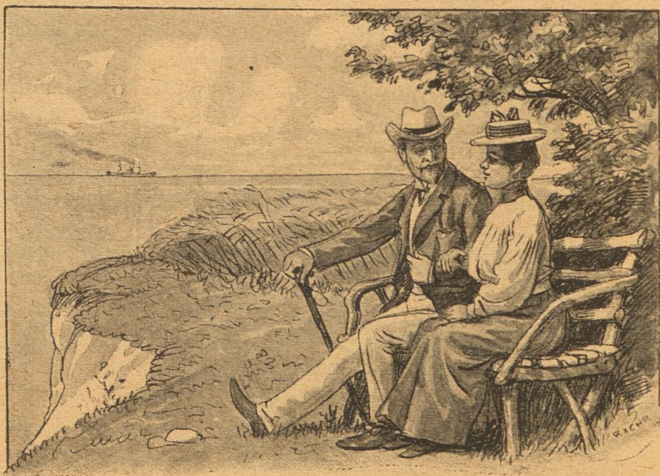
„Nej, ok nej. Det gaar nok, lille Anna. Jeg maa jo øve mig, saa jeg kan lære at føre det med det rette Sving . . . Vi maa hen og se ud over Havet, du."

Nede ved Gærdet oven for de bratte Strandbanker stod

en lille Grenebænk under en purret Bøgebusk. Der tog de Sæde. Havet laa ud for dem, stort og blaat i den blanke Sommerluft.

„Havet er dejligt, lille Anna," sukkede han frem. „Ak ja, Havet er dejligt!"

Og tavse sad de en lille Tid.

Saa flyttede han Øjnene og kom til at se paa Rugen ved Siden af dem.

„Nej se dog det Straa der, Anna!" brød han pludselig ud med Liv.

Et af de yderste Rugstraa havde faaet et Knæk og var faldet om, men Toppen havde rejst sig rank igen, og Vippen stod med lige saa kraftige Dræblomster som noget af de andre Rugstraa.

„Saadan vil jeg ogsaa rejse mig efter *mit* Knæk, min kæreste Ven."

Vandet gik hende i Øjnene, men hun smilte kærligt til ham.

„Lad nu det svundne være glemt, Alfred."

„Det er ikke saa let, lille Anna. Det minder paa mange Maader. Og somme Folk er jo svært flinke til at huske en paa det. Selv om vi kan blive ved Gaarden, var det maaske klogest, vi solgte og flyttede —."

„Vi baade vil og maa blive ved Gaarden, Alfred!" brød hun ud, og det bestemt. „Jeg flytter ikke fra Havlundgaard, før de bærer mig ud herfra til Graven. Og her, netop her skal og maa vi blive og arbejde for at vinde det tilbage, vi har tabt."

Da tog han Armen om hendes Nakke og drog hende kærligt ind til sig.

„Du er lige saa tapper og modig, som du er god, min lille Ane Kirstine," sagde han stolt. „Det var netop det Svar, jeg helst vilde høre. Netop her er Stedet, hvor jeg skal rejse mig igen og ved ærlig Vandel og dygtigt Arbejde skaffe dig og de Børn, vi faar, et agtet og godt Navn."

Men det tog Tid for ham. Det tog Aar. Og de, som kender Forholdene nøje, vil endog paastaa, at Folk glemte ham snarest Smuglerhistorien for hans Hustrus Venligheds og Godgørenheds Skyld.

Ved et større Bryllup i Landsbyen godt en halv Snes Aar efter stod meget Folk i Klynger i Solskinnet ude i Gaarden og ventede paa Præsten og Degnen, før de kunde komme til Bords. Og der var megen Tale i Klyngerne om Gaardmand og Teglværksejer Brønshøjs paatænkte Valg til Amtsraadsmedlem. Man vidste, han vægrede sig ved at overtage Tillidshvervet, fordi Gaardens og Værkets Drift krævede hans stadige Tilsyn, men at Ane Kirstine derimod raadede stærkt til.

Saa i det samme som Præst og Degn oprandt gennem Havelaagen, kom Brønshøj og Ane Kirstine gaaende ind gennem Porten. Og Præsten, en yngre Mand, gik dem hilsende i Møde og sagde højt og paa langt Hold:

„De skal virkelig lyde Deres Kones Raad og sige Ja, Brønshøj. Det er jo en Hæder for hele Sognet."

„Ja, og hendes Raad er altid gode," lød det halvhøjt ud fra en af Klyngerne.

Da vendte Proprietær Brønshøj sig rask og humpede

paa sit stive Ben ind i Klyngen og tog Just Skrædder i Haanden.

„Ja, dèr sa'e De et sandt Ord, min gode Mand."

Og nu kom der mange Hænder frem for at trykke Brønshøjs Haand.

Der kan siges saa meget med et Haandtryk.

Det var ikke saa let at sige. En nervøs Dame havde vovet sig op paa et Bjerg i Schweitz i Kabelvogn, men da hun skulde ned igen, blev hun saa forskrækket, da hun saa ned ad det stejle Bjærg, at hun begyndte at sætte Konduktørens Taalmodighed paa Prøve med en Mængde Spørgsmaal.

»Er det ikke farligt?« sagde hun, lige idet hun skulde stige ind i Vognen.

»Ikke det mindste, Frue.«

»Men dersom nu Kablet gaar itu?«

»Nej, det har ingen Fare; det efterses regelmæssigt af en Ingeniør.«

»Men hvis den nu alligevel gaar itu?« blev Damen ved.

»Naa ja, skulde det gaa galt, saa har vi sikre Bremseapparater at standse Toget med.«

»Men hvis nu Bremserne svigtede, hvor vilde jeg saa blive af?«

»Ja, det kommer vel an paa, hvordan Fruen har levet her i Verden,« mente Konduktøren.

Nymfen Cardea.

En lille Historie fra Provinsen af Vilh. Høm.

Illustreret af Gudmundsen Holmgren.

Der laa gul Foraarssol ud over den lille Bys Torv, op over Apotekstrappen, helt op ad den nederste Halvdel af Glasdørene. Og idet den ene af disse aabnedes, og det gamle Postbud traadte ind i Apoteket, styrtede der et Væld af Lys med ind, kastede sig over hans højrøde Frakke og sendte i et Nu et purpurglødende Genskin op imod Glasloftet og henover Spejlskabene i Skranken.

„Saa siger vi Goddag!" sagde gamle Frederiksen i sin sædvanlige, højrøstet-gemytlige Tone, klaskede sit Brevbundt ned paa Skranken, spændte Læderremmen op og hev et Brev ud af Bunken. „Hr. *Studfarm* Jensen!"

„Javel!" lød det fra en køn, høj, ung Fyr, der dukkede frem bag Midterbordet og nærmede sig.

„Der! — for høflig skal man jo være," sagde den Gamle og smed Brevet hen til ham. Postbud Frederiksen havde Frisprog hele Byen over.

„Tak, Frederiksen! — Ikke videre?"

„Nej. Ikke mere for denne Gang, uden en flittig Hilsen," svarede Gubben og spændte Remmen til igen. Derpaa nikkede han, saa hans lange, gulgraa Julenisseskæg dansede op og ned paa hans højrøde Bryst, gjorde omkring og gik videre.

Unge Jensen tog om Brevet, som om det var hans Hensigt at aabne det straks; men da han dog ved første Øjekast havde set, at det var fra Moderen, stak han det i Brystlom-

men for at gemme det til bedre Tider. Der fik det nu ikke Lov til at blive liggende ret længe, for saa snart han var færdig med de Afvejninger, han stod ved, listede han hen i den tomme Receptur og rev Konvolutten af. Idet han med ivrige Blikke løb Skrivelsen igennem, lagde der sig et Smil om Munden med det lille, spirende Overskæg; men da han kom til Slutningen, svandt Smilet, og der kom et uroligt Blink i de brune Øjne.

„— Jeg venter bestemt at se dig herinde, i alt Fald den ene af Paaskedagene. Og ikke alene jeg, men ogsaa en vis ung Person, som forøvrigt beder mig hilse dig rigtig mange Gange."

Unge Jensen foldede Brevet sammen med en tankefuld Mine. Nej det — det kunde han ikke. Ikke nu i Paasken. Han havde jo kun den ene af Dagene fri, saa .....

Han puttede atter Brevet i Lommen.

— Hele Dagen gik han omkring og saa' ud, som om der var noget, der optog ham stærkt. Et Par Gange i Løbet af Formiddagen havde han Ærinde op paa Materialkammeret, der vendte ud mod St. Olafstræde. Hver Gang nærmede han sig det aabne Vindue med en underlig sky Mine og stod saa og stirrede længe over mod Købmand Schmidts Lejlighed, ovre paa første Sal. Men da der begge Gange intet viste sig derovre, gik han skuffet ned igen.

Der maatte være en ejendommelig Tiltrækningskraft ved de store Ruder derovre, for ved Sekstiden gik han atter derop; denne Gang uden at have noget særligt Ærinde. Paa ny stillede han sig ved Vinduet og stirrede derover med bankende Hjerte; men der var stadig intet at se uden de brede, hvide Gardiner og de to store Aspidistraer, han kendte saa godt. Han drog Vejret dybt, som i stor Spænding, og gned Hænderne, der føltes underlige klamme, om hinanden. Pludselig gav det et Ryk i ham; han trak sig skyndsomst tilbage, for straks efter atter at nærme sig Vinduet — denne Gang med en rolig Mine, som om det skete rent tilfældigt.

Der var kommen en ung Dame til Syne derovre. Hun havde et ganske kønt, fyldigt Ansigt med en krum Næse og et svært, sort Haar, der laa i store Bølger om hendes Hoved. Hun saa' ud til at være godt oppe i Tyverne. Et mørke-

blaat Silkeliv sluttede smukt om det høje, kraftige Bryst, og de fine, hvide. Hænder, som hun netop rakte frem for at flytte den ene af Potteplanterne lidt, glimrede af mange Ringe. Nu løftede hun dem yndefuldt i Vejret for at sætte en Hat, der saa' yderlig københavnsk ud, paa sit Hoved, medens hun kastede et ligegyldigt Blik ned i det menneske-tomme Stræde.

Paa Tilbagevejen herfra strejfede det Materialkammer-vinduet derovre — og standsede. Saa gled der et højst bedaarende Smil over det skønne Ansigt; Øjnene smilte, og de røde Læber smilte, og Hovedet bøjedes til Hilsen, medens Blikket velbehagelig dvælede ved det unge Menneske, der, sprængrød i Hovedet, stod derovre og bukkede, dybt og ærbødigt.

Tre korte Sekunder lykkedes det ham at fastholde det skønne Billed — saa trak hun sig tilbage bag Pillen for at anbringe Hattenaalen. Men hvis man tror, at den unge Mand af den Grund forlod sin Udkigspost, tager man Fejl. Og ganske rigtig: fem Minutter senere viste Damen sig til hans store Glæde i Gadedøren. Fiks og smilende stod hun der, kastede et Blik op imod Kirkeuhret og tog derpaa, med vuggende, elastisk Gang, Vejen op ad Strædet.

Unge Jensen svævede ligefrem i Livsfare, saa langt rakte han sig ud ad Vinduet for at nyde det skønne Syn saa længe som muligt, og saa optaget var han, at han intet andet sansede, før en Haand lagde sig paa hans Skulder, og Kandidat From lænede sig ud over ham for at se, hvad det var, der var saa interessant.

„Oho — den unge Frue! Ja Død og Pine, Jensen, det er noget for Dem. Det er hverken Sand eller Savsmuld, den Dukke er fyldt med. Ja — hun er jo ledig paa Torvet. Det vil sige først om tre Aar, veed De nok. —"

Unge Jensen var igen bleven blussende rød. Nu vendte han sig med et fortørnet Udtryk om mod Hr. Froms magre Ansigt med de leende, graa Øjne — det var aabenbart, at Kandidaten stod og morede sig over den enogtyveaarige unge Mands Forelskelse.

„Hvorfor siger De det?" spurgte han kort. „Jeg har ikke i Sinde at gifte mig med Fru Poulsen."

„Naa ikke? Aa nej — næ, hun kunde jo rigtignok være Deres Moder. —“

„Saa? Det tager De vist meget fejl i!“ kom det hidsigt.

„Gør jeg? Ja — jeg har jo ikke set hendes Døbeseddel. Jeg kommer jo ikke hos Schmidts.“

„Nej. Men derfor synes jeg dog ikke, der er Grund til

at tale paa den Maade om en Dame, som — —. Fordi hun er skilt fra Manden, derfor . . ."

„Ja bevares — det hører jo ligefrem til god Tone. Men derfor behøver De skam ikke at tage saadan paa Vej . . . lad os bare være her! For Resten tror jeg nu heller ikke, hun vil ha' Dem," kom det roligt. „Aa, hør De er saa rart lang, Jensen, tag og lang mig det Magnesiaglas deroppe, hvad?"

Jensen tog Glasset ned til From, som fjernede sig med det i Favnen, medens han nynnede: „Og jeg vil ha' mig en Hjertenskær —", helt ned ad Trapperne.

Jensen vendte sig mod Vinduet, som han med et arrigt Ryk trak til. Uh, hvor han var „stor" og overlegen, denne From, bare fordi han var nogle Aar ældre! Men saadan en knastør Pebersvend havde naturligvis ikke Spor af Anelse om, hvad det vilde sige at elske en Kvinde! Han vidste det; det vil sige: nu vidste han det — for første Gang.

Det var nu to Maaneder siden, Fru Poulsen var kommen hjem til Faderen efter et kort, ulykkeligt Ægteskab, og i den Tid havde han — Jensen — været sammen med hende tre Gange. Og for hver Gang var han bleven mere og mere rasende forelsket. Hver Gang hun saa' paa ham med sine varme, mørke Øjne, og hver Gang han mødte dette bedaarende Smil, saa — ja saa følte han, at der ikke var nogen Redning for ham: han maatte tilbede hende. Sidste Gang han havde været derovre — det var forrige Onsdag — havde de set et Album sammen, og saa var hun kommet til at berøre hans Kind med sit Haar. Det var som om et elektrisk Stød var faret igennem ham, han havde følt det som Ild i alle sine Aarer — aa, han glemte aldrig den Følelse af uendelig Salighed!

Lykkeligvis havde Købmand Schmidt bedt ham derover en af Paaskedagene, og at han vilde komme — ja det kunde der da ikke være Tvivl om. Naturligvis kom han.

Unge Jensen kom til at huske paa Brevet, han havde i Lommen, og et Øjeblik dukkede der en underlig, tung Følelse op i ham, halvt af Skamfuldhed, halvt vemodig. Ja naturligvis vilde det vel nok gøre Moderen ondt at høre,

at han ikke kom hjem; hun gik vel og glædede sig til det. Han følte jo ganske vist ligesom en Forpligtelse; men hvad, Herregud, for en Gangs Skyld!

Og saa var der Hilsenen fra den lille Halvkusine. Javist var hun meget sød; en rigtig god lille Pige var hun, som vistnok holdt af ham — — Naa, men der, vidste han da, havde han da absolut ikke nogen Forpligtelse. Uvilkaarlig dukkede Billedet af hendes blonde, lille Hoved med de barnlige, blaa Øjne op for ham. Det var egentlig underligt, at hun var Københavnerinde, for der var sandelig ikke meget Hovedstadssnit over hende. Nej, Fru Poulsen — Fru Angelika, tilføjede han i Tankerne og dvælede paa Navnet, der var dette, jeg veed ikke hvad. Nærmest Pariserinde, saa *chic* og saa — saa bedaarende dejlig!

Nu skulde hun sin Eftermiddagstur, „rundt om Byen". Jensen vilde give alt, hvad han ejede, om han havde kunnet gaa med hende. I Tankerne udmalede han sig, hvorledes han mødte hende, hvor elskværdig han vilde være, hvor munter, hvor smilende og hvor god. Ja, for god, det var hun — uskyldig og god som en Engel. Og saa vilde han, ganske forblommet, lade hende forstaa, hvor højt han elskede hende, og han vilde sige hende alt det kønne, han kunde finde paa. En dejlig, uforglemmelig Tur skulde det blive.

Paa Onsdag Eftermiddag havde han fri — saa vilde han vove det. Nede ved Aaen vilde han møde hende — hun gik næsten altid alene paa den Tid — og saa . . .

Han trak Vejret dybt. Ja, paa Onsdag Eftermiddag.

— Om Aftenen sad han nede i Vagten og skrev paa et Brev til Moderen. Han var grumme ked af, at det ikke var ham muligt at komme hjem i Paasken, skrev han. Han havde bestemt lovet sig ud og turde ikke svigte. Brevet sluttede med en kort, venlig Hilsen til hans lille Kusine Ellen.

— — Onsdag Eftermiddag kom. Det var det herligste Foraarsvejr, lyst og mildt; Stærene fløjtede i alle Haverne, alle Knopper var aabne eller bristefærdige, og alt det Grønne groede og groede, som vilde det skynde sig at indhente alt det, det havde forsømt i Vinterens Løb.

Inde i Anlæget gik Fru Poulsen og unge Jensen. De

havde — ganske tilfældig — truffet hinanden paa Aa=Stien. Først havde han været saa rød og saa forlegen, at han næsten ikke kunde faa et Ord frem, da han vilde bede, om han maatte slaa Følge et Stykke; men efterhaanden som han mærkede, hvor venlig hun var, og med hvilken Lethed hun evnede at slaa Bro mellem de forskelligste Samtaleemner, glemte han sin Forlegenhed og blev roligere, blev utvungen og glad. De talte om Forholdene i København og i Provinserne, og hun lagde ikke Skjul paa, at hun afgjort foretrak Livet i Hovedstaden — der aandede man dog ligesom friere, sagde hun. Han gav hende Ret heri; men hvergang hun begyndte at tale om sit tidligere Hjem derinde, bøjede han af; det var som om han helst vilde glemme, at hun havde været gift. Hele Tiden gik han, saa vidt det lod sig gøre, og betragtede hendes kønne Profil, og hvergang hun vendte sig om til ham med et lille Smil, eller sendte ham et af disse Sideblik, der klædte hende saa fortryllende, kom den samme Følelse af Salighed over ham som dengang, de havde set i Albumet sammen.

De var naaet til den lille Granlund, hvor der var en aaben Plads ud imod Jærnbanen, og hvor der stod en Bænk inde under Træerne.

„Vil Fruen ikke hvile lidt?"

Han standsede og pegede paa Bænken.

„Gud — tror De, det gaar an? Ja for De aner ikke, hvor rædsomt forsigtig man maa være i saadan en Ravnekrog, som min kære Fødeby er. Nej, jeg tror virkelig ikke det gaar — sæt nogen saa' os sammen, saa fik Byens Sladrekompagni da Samtalestof nok for hele Sommeren," lo hun. „Naa — et Øjeblik maaske."

I hans Hjerne arbejdede der sig noget sammen om den lille, blinde Gud, der vaagede over de Elskendes Møder. Det maatte naturligvis komme i en flot, spøgende Tone — men saa opgav han det alligevel; han var vis paa, at det vilde komme til at lyde skrækkeligt, naar han sagde det. De satte sig, han halvvejs vendt imod hende, saa at han kunde se paa hende hele Tiden.

„Her er for Resten dejligt i Aften," sagde hun og lænede sig tilbage, idet hun hævede Blikket i Retning af Granernes

grønne Toppe. „Næsten farligt,“ vedblev hun, stadig uden at se paa ham.

„Hvorledes „farligt,“ mener Fruen?“

„Jo, for — her er saa ensomt,“ vendte hun sig pludselig imod ham og lo, med de hvide Tænder bag de friske, røde Læber.

„Aa, det — gør jo ikke noget,“ svarede han, lidt forvirret. Saa lagde han sin Haand oven paa hendes. „Fru Angelika,“ hviskede han — det var første Gang, han kaldte hende ved Fornavn — „jeg skal fortælle Dem noget. Det var slet ikke — tilfældig, at jeg traf Dem nede ved Aaen —“

„Ikke?“ spurgte hun med skælmsk Forundring. Saa hævede hun sin Pegefinger truende mod ham: „Ser man det! Saa ung og saa — —“

„Spøg ikke, kære Frue,“ vedblev han hurtig i en bedende Tone, „De maa ikke. De veed ikke, hvormeget jeg tænker paa Dem hver eneste Dag, og hvormeget jeg længes efter bare at faa et Glimt af Dem at se. Aa, Fru Angelika!“ hviskede han og gled i det samme ned foran hende paa Knæ og strakte Hænderne op imod hende — „jeg elsker Dem!“

„Men for Guds Skyld, Menneskebarn dog!“ raabte hun, ikke saa lidt angst og alligevel stærkt betagen af hans voldsomme Følelsesudbrud — „saa rejs Dem dog!“

„Fru Angelika — De maa ikke støde mig bort, hører De? Nej — jeg rejser mig ikke, før — —“

Hun saa' sig sky om til alle Sider og bøjede sig derpaa hastig ned over ham. „Store Barn, som De er!“ hviskede hun, tog hans Hoved mellem begge sine Hænder og trykkede et varmt Kys paa hans Mund. „Saa!“

I et Nu fo'r han op og vilde slutte hende i sine Arme — men i det samme hørtes en fjern, rullende, drønende Lyd. Hun sprang op.

„Nej Tak, det gaar skam ikke, dette her. Der har vi Toget. Det kunde jo have været nydeligt. Nu gaar jeg. Maaske vi en anden Gang —“

Lidt slukøret stod han. Saa gjorde han omkring og vilde følge hende.

„Nej, nej, nej — vi gaar hver for sig. Husk paa mit Rygte. Farvel!“

Hun nikkede, trykkede hurtig hans Haand og gik med raske Skridt ned ad Gangen. Et Øjeblik syntes han, han maatte løbe efter hende, hvad der saa end skete. Men saa gjorde han Vold paa sig og blev staaende.

Jo, hun havde Ret, nu maatte de gaa hver for sig. Foreløbig.

Han drev omkring i Anlæget nogen Tid, ør, fortumlet, helt beruset af Glæde, ude af sig selv af Lykke. I fulde Drag indaandede han Foraarsaftenens Friskhed, han smilede til alt det spirende Grønne og lyttede henrykt til Fuglenes Fløjten oppe i Trætoppene. Han følte sig i Pagt med alt, hvad der levede, spirede og udfoldedes i Naturen. Aa, hvor det var dejligt at elske — og føle sig elsket!

For at hun holdt af ham, det havde hun jo allerede givet ham hundrede Beviser paa. Den laa jo skjult bag hvert Ord, hun havde sagt, hendes varme Kærlighed. Og Stemmeklangen, Tonefaldet, hendes lyse Smil og hendes kærlige, trofaste Blik — alt det talte jo mere end tusinde Ord. Og saa Kysset! Aa, hán følte det endnu, dette uforglemmelige Vidnesbyrd om, hvormeget hun holdt af ham. Den skønne, herlige Kvinde!

Han følte en uendelig Trang til at gøre hende noget rigtig godt, skaffe hende en eller anden stor Glæde — —

Men desværre, det var jo saa lidt, det han kunde glæde hende med. Et Brev — en Blomst! Ja, — han vilde sende hende en Blomst. Men noget rigtig fint og skønt skulde det være; noget, der bedre end Ord kunde fortælle hende om hans unge, grænseløse Kærlighed. Men hvilken Blomst? Jo — nu havde han det — en gul Rose. Det var den skønneste Blomst, han vidste. Der var noget af Østerlandets Eventyr ved saadan en gul Rose, med dens fine Duft og med luende Rødt dybt nede mellem de dejlige, gule Blade.

Mon Gartner Madsen skulde have saadan en Rose? Nej, saadant noget fandtes vel næppe her paa denne Aarstid. Men i København havde de dem sikkert. En fransk Rose — det var netop noget for Angelika. Han vilde skrive efter en endnu i Aften, saa kunde han have den i Overmorgen tidlig.

— Næste Dag bar unge Jensen sit Hoved højere end

alt Folket. Det var let at se, at der var hændet ham noget glædeligt; der var Fart og Liv over enhver af hans Bevægelser. Han maatte anvende den yderste Opmærksomhed paa sit Arbejde for ikke at gøre noget galt. Der laa et lyst, tillidsfuldt Smil om hans Mund og en Sikkerhed i Blikket, der talte om, at han nu havde taget sin Beslutning.

Om tre Aar kunde han være Kandidat. Før den Tid kunde Angelika jo heller ikke gifte sig igen. Og saa kunde det ikke vare saa grumme længe, før han saa' sig i Stand til selv at fæste Bo. Javist var han noget ung; men — den, der gifter sig ung, lever længe, siger man jo. Og den Smule Aldersforskel, der var imellem dem, vilde absolut ikke have noget at betyde. Otte Aar, det var da det højeste, og der var Mange, der giftede sig, som var af langt mere ulige Alder og dog kom rigtig godt ud af det. Ja, det skulde nok gaa altsammen, naar de bare holdt rigtig trofast sammen.

Mon From skulde have opdaget noget? Han havde en højst ubehagelig Maade at se efter ham paa, med saadan et lunt Smil. Naa, lad ham bare; han er formodentlig misundelig. For ham er der skam ingen der render af med, det Pergamenthylster!

Det irriterede nu alligevel unge Jensen noget, dette Smil, og for Resten havde de ogsaa et lille Sammenstød den Aften. De sad sammen i Vagten efter Lukketid, og Kandidat From kunde ikke dy sig for at bringe Fru Poulsen paa Tapetet. Han mente at vide noget ufordelagtigt om den unge Frues københavnske Periode og lod falde Ytringer, der hentydede til nogle Historier om hende, baade med en Løjtnant og En til. Det pure Opspind naturligvis, ren og skær Sladder. Den Slags Historier agtede unge Jensen virkelig ikke at tage Hensyn til; desuden kendte From hende jo slet ikke — havde aldrig saa meget som talt med hende engang!

„Men De kender hende, ikke sandt?" smilede From, der sad i Gyngestolen og pegede efter ham med Pibespidsen.

Det gad Jensen virkelig ikke svare paa. Han vidste — det vil sige, han følte, at hun havde et Hjerte som Guld, og det var ham nok. Han greb sin Botanik oppe paa Hyl-

den og fordybede sig i den paa en Maade, der afskar al yderligere Behandling af det Emne.

— Næste Morgen kom gamle Frederiksen med en Æske fra en Hof-Blomsterhandler i København. Unge Jensen bragte den med en nogenlunde ligegyldig Mine, men ikke uden en let Rødmen, i foreløbig Sikkerhed i sit Skab inde i Vagten. From sagde bare: „Naa!" og smilede affkyeligt medvidende.

Roserne var dejlige. Rigtig som den unge Mand havde tænkt sig dem, fine af Farve og fine af Duft, runde og gule som Æggeblommer og med denne varme, rødlige Tone i Bunden, som havde et Genskin af Sydfrankrigs Aftenhimmel gemt sig deri. Hvor hun vilde blive glad for dem, og hvor hun vilde tænke kærligt paa ham, naar hun fik dem! Han saa' hende i Tankerne smykke sit Bryst med hans Roser — og kysse dem. Hans Roser, Budbringerne om hans unge, varme Elskov.

Han fik fat i en Dreng og sendte dem over til Fruen.

— Den Dag havde han mange Ærinder paa Materialkammeret. Men han kom hver Gang skuffet ned igen. Ikke engang ved Sekstiden fik han et Glimt af hende at se. Det var som rent forhekset i Dag! Men han vidste jo godt, at hendes Værelse vendte ud til den anden Side. Hvis han kun turde gaa ind i Gaarden; men det gik ikke an — det vilde vække Opsigt.

Holde ud til Søndag — nej, det kunde han ikke.

Han pønsede og spekulerede — saa fik han en Ide. Næste Formiddag, i sin Frokosttid, vilde han gaa ind i „Folketidende"s Ejendom. Fra Gangvinduet der vilde han kunne se hendes Værelse, og hvis han saa ikke skulde faa Held til at se hende — selv om det kun var et flygtigt Nu — ja saa var den vingede Gud grusommere, end han kunde forsvare at være.

Jensen laa længe vaagen den Nat.

— — Spændingen havde lagt et helt Bjærg over hans Bryst. da han drejede ind ad „Folketidenden"s Port. Nede paa Trappen mødte han en af Sætterne, der nikkede sit: „'Morgen, Hr. Jensen," og gik videre over Gaarden, uden at ane, hvor Hjertet hamrede i Brystet paa den unge Mand,

der var løbet ham forbi og nu standsede ved Gangvinduet paa første Sal.

Ja, der var det ovre. Samme Slags Gardiner som til Gaden, men ingen Blomster. Og desværre, til hans store Skuffelse, hun selv ikke til at se. Men bare taalmodig; hun var sikkert hjemme.

Paa en Stige henne i Hjørnet, næsten lige under hendes Vinduer, stod en Murersvend og „spækkede" paa et Hul i Muren, samtidig med at han, særdeles taktfast, fløjtede en københavnsk Revyvise fra i Fjor. Læderskyggen af den hvide Lærredskasket havde han trukket næsten helt ned paa Næsen, for Solens Skyld. Klask! slog han en Skefuld Kalk ind i Hullet, skrabede og glattede saa over den vaade Masse og huggede derpaa med Appel Skeen ned over Kalkspandens Rand — altsammen i Takt til den lystige Fløjten. Idet han dernæst greb et lille Brædt med Haandtag, hvormed Pletten skulde gaas efter, slog hans Fløjten over i Sang.

„Ud paa Livets Vej
vil jeg følge dig —"

lød det med en ganske velklingende Mellemstemme, der noget skæmmedes af det altfor selvbevidste, over-brede, „sejge" Foredrag, medens Haanden med Værktøjet som et Ildhjul fo'r rundt i store Kredse over den fugtige Plet.

Skønt unge Jensens Øjne næsten ufravendt var rettede mod de to Vinduer derovre, ligesom hans Tanker alle sad uhjælpelig fangne derovre bag Rudernes blanke Flader, strakte hans Opmærksomhed sig dog uvilkaarligt af og til ud efter den raske, glade Murersvend dernede. Han kunde ikke lade være. Og da han med eet lagde Mærke til, at Mureren standsede midt i en Strofe, samtidig med, at han hævede sit smilende, rødmossede Ansigt med det kraftige, lyse Overskæg i Vejret, greb med tre Fingre af venstre Haand oveni den bløde, hvide Hue og sendte et lille rask Nik op til Nogen ovenover hans Hoved, fulgte Jensens Blik som noget rent selvfølgeligt Retningen af Murersvendens, for at se, hvem det kunde være han hilste saa fortrolig.

I samme Nu var det den unge Mand, som om en Lyn-

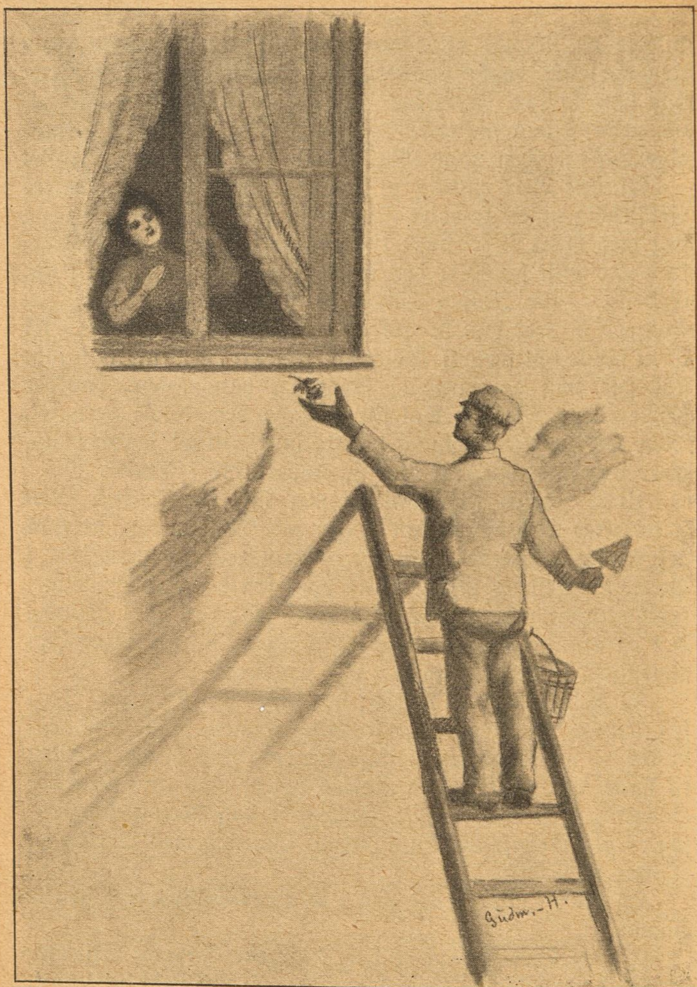
straale var slaaet ned lige for hans Fod. Han fo'r et Skridt tilbage og stirrede vildt over mod Vinduet derovre, som Fru Angelika havde aabnet. Med tilbageholdt Aandedræt stod han og saa' hvorledes hun bøjede Overkroppen let ud ud, medens hun smilende besvarede Murersvendens frimodige Hilsen. Den unge Mand følte som et Stik i Brystet — Glæden over endelig at faa den Elskede at se kvaltes øjeblikkelig af en rasende Følelse af Skinsyge, der steg og steg med hvert Hjerteslag; thi han følte, hvorledes Murersvendens Blik fastholdt den unge Frues og trak det til sig. Endelig — for Jensen havde de faa Sekunder varet en Evighed — trak hun sit Hoved smilende tilbage og gav sig til at famle lidt med Gardinet. Dejlig saa' hun ud, som hun stod der, ung og varm og stærk, og hans Hjerte bankede hende atter i Møde med al sin higende, brændende Længsel. Men ikke en eneste Gang vendte hun Blikket derover ad, hvor han stod. Nu trak hun sig dybere ind i Stuen.

Unge Jensen stod som sømmet fast til Pletten. Men snart efter beroligedes han noget ved Tanken om, at hun vel kendte Mureren personlig — hun var jo barnefødt i Byen. Han tvang sig til at se bort fra denne ubetydelige, sandsynligvis rent tilfældige Begivenhed; han vilde glemme den og afvente hendes næste Tilsynekomst — saa vilde hun rimeligvis se herover og faa Øje paa ham.

Et Minut eller to forløb; saa viste hun sig atter. Jensen lænede sig forover og støttede Armen mod Vindusposten — nu skulde han tvinge hendes Blik herover. Men til hans store Skuffelse og Harme bøjede hun atter smilende Hovedet, greb med en rask Bevægelse bag Gardinet og — tog en gul Rose frem. En yndefuld Bøjning med Armen — et Kast til Siden . . .

Og Rosen faldt tungt ned i Murersvendens fremstrakte Haand.

I dette Øjeblik dansede der skinnende Sole og Stjerner for den unge Mands Øjne. Hans Hoved blev hedt og tungt, som skulde det sprænges — det var som om hans Hjerte hørte op at slaa. Med et Skrig, der dog næppe blev hørligt, kastede han sig fremover, som vilde han styrte sig ud for at kaste sig over Medbejleren og fravriste ham sin dyrebare

Skat — men saa lød der i det samme slæbende Skridt nede paa Trappen. Det var Typografen, der kom tilbage. Endnu kunde han ikke vriste Blikket fra det forhadte Menneske

derovre, der med et muntert Nik opefter fæstnede Rosen foran i sin Bluse; men saa kom der en saa tilintetgørende Følelse af Slaphed og Afmagt over den unge Mand, at han halvvejs sank i Knæ. Som bedøvet, med Øjnene næsten lukkede, vendte han sig om, gled som en Skygge forbi Manden, han mødte, og tumlede sanseløs ned ad Trappen.

Hans — hans gule Roser!

* * *

„Hør, hvordan Pokker er det, De gaar omkring og ser ud, Jensen?" spurgte From, op ad Dagen, og saa' forskende paa den unge Mand. „Saadan midt imellem en knækket Lilje og en Rhinoceros, der har faaet Snue! Jogu' maa der da være noget i Vejen — det er bedst, De gaar ind og lægger Dem. Jeg kan da nok se, at De er syg."

Jensen svarede ikke. Men lidt efter gik han ind og lagde sig paa Sengen og kom ikke mere ud i Officinet.

— Vagtkammeret var ved en Skillevæg delt i to Rum; i det ene havde Kandidaten sin Seng, i det andet Jensen.

Før From den Aften gik til Ro, gik han om til den unge Mands Seng og saa' efter, at han var kommen rigtig af Klæderne og nødte ham derpaa til at tage et Antifebrinpulver.

„Det er nok en ordentlig Gang Influenza, dette her. Men vi maa jo se at holde Liv i Dem."

„Aa — mit Liv er vist ikke saa meget værd," mumlede Jensen nede under Tæpperne.

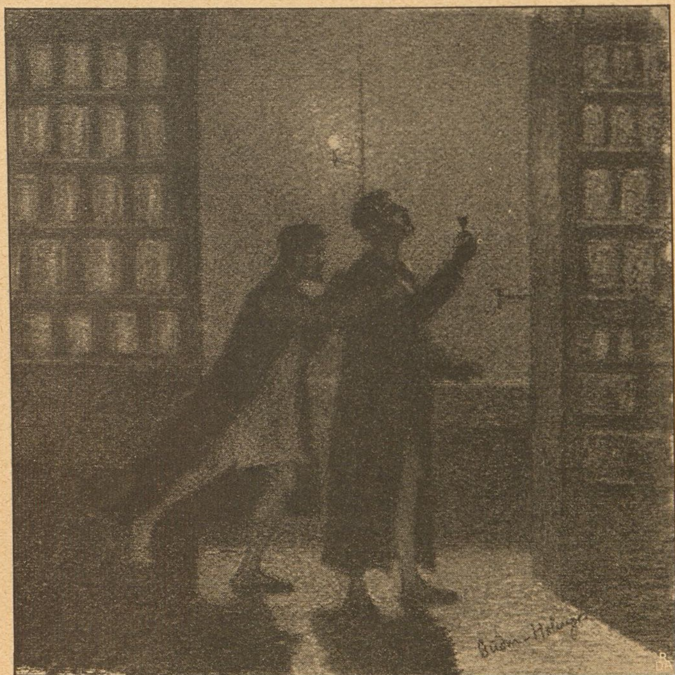
„Sludder, Jensen — lad os nu bare være her. Var der ellers noget, De kunde ønske?"

Da der ikke var det, nikkede From god Nat og gik til Køjs.

— — Uhret ude i Apoteket havde slaaet to. Saa rejste Jensen sig over Ende i Sengen og lyttede anspændt ud i Mørket. Jo .... jo, han sov derhenne. Kastede saa med et Ryk Tæpperne til Side, fik fat i Slobrokken, der laa ved Fodenden, og stod sagte op. Famlede saa med de nøgne Fødder efter Filtskoene og listede sig derpaa lydløst ud ad Døren, ud i Apoteket.

Et Øjeblik stod han, vaklende som en Beruset, midt paa Gulvet; saa gik han ind i Recepturen. Med rystende Haand skruede han Gassen op paa halv og saa' sig derpaa om-

kring med et flakkende Blik. Alle de kendte Flasker og Krukker stirrede ham i Møde — disse, det lille snevre Rum, var altsaa det sidste, han skulde tage Afsked med. Han vendte sig om — der stod alle de Flasker, der havde tre Kors. Han tog en af dem frem og satte den paa Bordet. Det var Opiumstinktur.

Han strøg med sin iskolde Haand ned over den brændende hede Pande. „Aa — Angelika!" hviskede han med brudt Stemme. „Og Mo — —"

Han rettede sig i Vejret med et Ryk. „Nej, Mo'er vil jeg ikke tænke paa. Ikke dem derhjemme. Saa bliver det altfor tungt."

Han saa' hen mod Vadsken. Der stod et Snapseglas, vidste han. Paa Vejen hen efter kom han til at se sig i Spej-

let under Uhret. Han kendte ikke sit eget Ansigt, saa ligblegt, saa gustent, saa indfaldent!

Han satte Glasset foran sig og fyldte det til Randen med den brune Væske. Der gik en Kuldegysning igennem ham; saa drog han et dybt Suk og greb om Glasset.

I det samme drejede han Hovedet; han havde hørt en Lyd — — From var oppe. Og idet han saa' hans Hoved kom til Syne i Vagtkammerdøren, førte han hurtig Glasset til sine skælvende Læber, lagde Hovedet tilbage . . . . .

Og i samme Nu var From over ham, i et Spring — og slog med et Raab begge Hænder i hans Skulder. Glasset fo'r ud til Siden, slog imod Væggen og faldt paa Gulvet med et Klask — og den dødbringende, brune Væske flød dryppende fra Bordet ned over Gulvet.

Et Sekund stod de to Mænd og stirrede hinanden ind i Øjnene — saa slog Jensen sine ned og bøjede Hovedet.

„Er De dog helt forrykt, Menneske! Hvad skal dette her betyde?" raabte From, der var ligesaa bleg som den anden. Men han fik intet Svar.

„Har De gjort noget meget slemt? En Ulykke — en Forbrydelse, eller hvad?" vedblev Kandidaten aandeløs. „Saa tal dog, Mand," raabte han og ruskede ham igen.

„Nej, men — aa, jeg er saa ulykkelig!" hviskede unge Jensen og sank sammen i en Hulken.

„Aa Sludder! Kæresteſorger, hvad? Ja jeg tænkte det Pinedød nok. Nej lad os bare være her. Se her, sæt Dem ned, og lad os saa høre, hvad der er i Vejen." Han trak Recepturstolen hen under ham.

Det varede længe, inden Jensen kom saameget til sig selv, at han med enkelte Ord kunde forklare, at det var bitre Skuffelser og hans bristede Tro paa et Menneske, der havde ført ham til Fortvivlelse. Med Armene korslagte stod From og hørte til, medens han af og til rystede paa Hovedet. Saa begyndte han at gnide sine Hænder — Kandidaten frøs, men turde naturligvis ikke gaa fra den sønderknuste unge Mand.

„Det begynder at blive Fandens koldt," sagde han omsider og skuttede sig. „Veed De hvad, Jensen, vi tager og laver os lidt varmt. Sæt De lidt Vand over — jeg har en ekstra god Rom derinde."

Den unge Mand rejste sig og adlød mekanisk, af gammel Vane. Ti Minutter senere sad de begge, noget mere paaklædte, inde ved Bordet, hver med et dampende Glas foran sig.

— „Nœ, lille Jensen, lad os være enige om, at fra hendes Side derovre har det kun været en behagelig Spøg, det med Dem. Hun keder sig her i Byen, skal jeg sige Dem. Og De maa lære at forstaa saadan en lille Spøg her i Livet — den, der ikke kan forstaa Spøg, maa ikke have Lov at gaa løs omkring, siger Tysken. Aa Gud, Skuffelser, kære, dem slipper vi Mennesker ikke for, saa dem maa vi vænne os til at tage med Ro. Nej, lad os holde af dem, om hvem vi veed, at de er værd at holde af — og saa for Resten le ad alle de andre. De har jo da i hvert Tilfælde Deres Moder — — "

Unge Jensen nikkede langsomt og bøjede sig ned over sit Glas.

„Nej, som sagt, hun derovre — — Kender De ikke Sagnet om en Nymfe, der hed Cardea? Ikke? Jo, hun lokkede alle Mandfolk ind i en dyb Skov — og saa forsvandt hun. Der var kun En, hun ikke kunde narre, og det var Janus — for han havde Øjne i Nakken. Se nu var De jo netop saa heldig at faa Øjne i Nakken i Formiddags — jeg mener at se hende fra den anden Side til en Forandring, saa De skal netop prise Dem lykkelig. Hvad for noget? Glemmer De hende aldrig? Jo, min Sandten gør De saa, for det er nu en Gang saa viselig indrettet, at en Kærlighed, der ikke bliver gengældt, den dør af sig selv, ganske stille. Jagu' gør den saa. Nej, lad os bare være her. Skaal, Jensen — og skal vi saa gaa i Seng og sove et Øjeblik, ovenpaa det!"

* * *

Næste Aften sad Jensen og skrev paa et Brev til sin Moder. Han havde nu faaet lavet det saaledes, skrev han, at han alligevel kom hjem til Paasken og blev begge Helligdagene over. Og Brevet sluttede med en hjertelig Hilsen til hans lille Kusine Ellen, hvis hun da brød sig om en Hilsen fra ham. Hvad han vist for Resten slet ikke havde fortjent, skrev han.

Syltning af Frugt.

Af Hanne Knudsen, Landsgrav.

Den mest almindelige Konserverings- eller Bevaringsmaade for Frugt er vel at koge Frugten med Bevaringsmidlerne Eddike og Sukker. Det er mange Husmødres Erfaring, at naar Frugten koges og skummes godt, er den mere holdbar, og det er fuldstændig rigtigt; det er Æggehvidestofferne, der er vanskelige at gøre holdbare, og ved at Frugten er sat kold over Ilden med Sukker og Eddike, udskiller Æggehvidestofferne sig lidt efter lidt og stiger som et tæt, hvidt Skum til Overfladen. Naar saa, efterhaanden som Frugten koger, Skummet borttages, har man tilbage et holdbart, men for sine bedste Næringsmidler berøvet Produkt. Ved at bevare Frugten med stærk Sukker- og Eddiketilsætning kan Næringsstofferne i Frugten ikke blive saa let fordøjelige som ved Tørring og Henkogning; men der kan hjælpes en Del paa Frugtens Næringsstoffer ved at dyppe Sukkeret i Vand, koge det til en stiv Sirup og skumme den omhyggeligt. Skal der anvendes Eddike til Syltningen, tilsættes denne, og naar Opløsningen er fuldstændig kogende, hældes Frugten i. Er det Frugt med stærk Hud, koger den 2—3 Minutter, er det derimod Frugt, hvis Hud let sprækker, staar den i Opløsningen, til den er ved at koge, Frugten tages saa op med en Hulske, og Opløsningen koger endnu nogle Minutter, hvorpaa den hældes kogende over den noget afkølede Frugt. Ved saaledes at stille Frugten i kogende Opløsning og derefter afkøle den, fortætter Æggehvidestofferne sig under Frugtens Hud, og denne bliver tættere og stærkere og kan bedre holdes hel og afholde Næringsstofferne fra at udskille sig. Frugten koges saa efter Anvisningerne, til den har en passende Blødhed. Frugten til Syltning maa være friskplukket og ikke overmoden; bløde Frugter, som vanskeligt kan holdes hele, maa plukkes knap modne. Af Sukker kan det kun anbefales at bruge Melis og lys Kandis; af det sidste benyttes lidt mindre Vægt end opgivet i efterfølgende Anvisninger, og der maa benyttes lidt mere Vand til at smelte Kandiset i end til Melis. Almindeligt Farin giver Syltetøjet en daarlig Farve og Smag, og det er dyrere at sylte med Farin end med Melis og Kandis, fordi der skal mere Sukker til, før Opløsningen faar den nødvendige Styrkegrad, hvilket man let kan overbevise sig om ved at prøve Opløsningen med en Sukkergrader. Til Syltning maa kun anvendes godt emaillerede Kogekar, og en emailleret, gennemhullet Ske (Hulske) kan ikke godt undværes til at tage Frugten forsigtigt op af Saften med og til at skumme Sukkeropløsninger og Geléer med, da det urene Skum kan samles i Hulskeen, og den klare Saft synke fra gennem Hullerne. Syltetøjet maa aldrig koges ved stærk Ild, da den udtrædende Saft

saa er mere tilbøjelig til at sprænge Frugtens Hud. Man skal ikke være altfor ivrig til at borttage Skummet, som fremkommer ved Syltetøjets Kogning. Naar Syltetøjet er kogt færdigt, løfter man Gryden af Ilden, lader den staa stille lidt, og skummer saa ganske let de urene Stoffer af, som har aflejret sig paa Overfladen.

Paradisæbler. Æblerne maa ikke være for stærkt modne, de lægges i en Sigte og neddyppes i kogende Vand i 1—3 Minutter, overhældes med koldt Vand og tørres; det halve af Stilken afklippes, de prikkes 4—6 Gange med en fin Bennaal fra Stilken ned gennem Kærnehuset. ¾ Pd. Sukker for hvert Pd. Æbler dyppes i Vand og koges til en stærk Sirup, hvorefter Æblerne kommes i; naar de lige koger, løftes de af Ilden, vendes godt i Saften og koges, til de næsten er bløde; man skal koge dem langsomt for ikke at sprænge Huden. Æblerne tages op med en Hulske og lægges i Glas eller Krukker, Saften indkoges, til den er jævn, og hældes over Æblerne, som da er færdige til at tilbindes.

Pærer og Kvæder. Frugterne skrælles, deles og kommes efterhaanden i varmt Vand, som er tilsat en Spiseskefuld Eddike pr. Pot Vand; de koges i Eddikevandet, til de er halvbløde, afrystes saa og koges i en Opløsning af 1 Pd. Sukker og 1 Pægl Eddike, eller Citronsaft og Vand i Stedet for Eddiken, til de er bløde. Naar dette er sket, tages de op med en Hulske og lægges i Krukker eller Glas. Saften koges, til den er passende jævn, og hældes over Frugten. Der maa koges saa rigeligt med Opløsning, at den staar godt over Frugten. Hvis Saften efter 4 Dages Forløb er bleven tynd, indkoges den atter og hældes varm over Frugten.

Figenpærer, Graapærer og de fleste Smørpærer egner sig godt til Syltning. De maa ikke være saa modne, at de er bløde. Som Krydderi kan tilsættes Vanille eller Citronskal.

Blommer. Smaa Blommer, som Mirabelle og Kræge, lægges i en Sigte og neddyppes 1—2 Minutter i en Gryde med rigeligt kogende Vand, de overhældes med koldt Vand og bredes ud paa en Tørreflade eller et tørt Klæde. Naar Blommerne er tørre, prikkes de 4 Steder, fra Stilkaabningen ned langs Stenen, med en fin Træ- eller Bennaal, de lægges i Krukke og overhældes med en kogende Opløsning af ½ Pægl Vand og 1 Pund Sukker til 2 Pd. Frugt. Blommerne henstaar i 24 Timer, Saften hældes fra dem og koges 10—15 Minutter, til den er noget jævn, og hældes kogende over Blommerne. Disse henstaar i 24 Timer, Saften hældes fra og koges 10 Minutter, hvorefter Blommerne kommes i. Naar det staar paa Kog, løftes Gryden af Ilden, man ryster Blommerne forsigtigt om i Saften, sætter dem atter over Ilden og lader dem lige komme til at koge; Blommerne tages da op med en Hulske, lægges i Krukker, Saften koges 10 Minutter og hældes varm over Blommerne.

Svedskeblommer. Blommerne lægges i en Sigte og neddyppes 1—3 Minutter i en Gryde med rigeligt kogende Vand, de overhældes med koldt Vand, afrystes og udbredes paa et tørt Klæde. Naar de er tørre, stikkes de med en Bennaal 4—6 Steder fra Stilkenden ned langs med Stenen, hvorefter de lægges i en Krukke og overhældes med en varm Opløsning af ¼—½ Pægl Eddike og 1 Pd. Sukker til 2 Pd. Blommer; vil man ikke tage saa megen Eddike, tages lidt rigeligere med Sukker. Blommerne henstaar i 24 Timer, Saften hældes fra og koges 10—12 Minutter, Blommerne kommes i, og naar de lige koger, løftes de af Ilden, rystes forsigtigt om i Saften, sættes atter over Ilden og koges 2—3 Minutter, løftes af Ilden og rystes om i Saften, sættes nok en Gang over Ilden og koges 2—3 Minutter. Blommerne tages op med en Hulske og lægges i Krukker, Saften koges 10 Minutter og hældes over Blommerne, som dermed er færdige.

Kirsebær. Almindelige Syltekirsebær overhældes med en varm Opløsning af ¼—½ Pægl Eddike og 1 Pd. Sukker pr. 2 Pd. Frugt, de henstaar i 24 Timer, Saften hældes fra og koges 10 Minutter, Bærrene kommes i, koges 5—10 Minutter og er saa færdige.

Sorte, spanske, eller andre søde Kirsebær. Kirsebærrene udstenes og neddrysses med ¾ Pd. Sukker pr. Pd. Bær og henstaar i 24 Timer. Saften hældes fra og koges 10 Minutter, hvorpaa Bærrene kommes i, og naar de lige koger, løftes de af Ilden og omrystes varsomt i Saften, sættes igen over Ilden og koges 5—8 Minutter. Bærrene tages op med en Hulske, Saften koges 10 Minutter, tilsættes en lille Spiseskefuld Vinsprit for hvert Pd. Frugt og hældes varm over Bærrene. De er da færdige til at tilbindes.

Jordbær. Til Syltning er de fastkødede Jordbær de bedste. Bærrene neddrysses med 1 Pd. Sukker pr. Pd. Bær og henstaar i 24 Timer. Saften hældes fra, tilsættes lidt Vinsyre, og naar den koger, kommes Bærrene i; naar Bærrene lige er komne til at koge, løftes Gryden af Ilden. Bærrene rystes forsigtigt om i Saften, sættes igen over at koge 2—3 Minutter, løftes af Ilden og rystes om i Saften og sættes atter over at koge 3—4 Minutter. Bærrene tages op med en Hulske og lægges i Glas eller Krukker, Saften koges, til den er godt jævn, tilsættes en Spiseskefuld Cognak for hvert Pd. Bær og hældes varm over Bærrene.

Hindbær. Ikke for modne, udsøgte, hele Hindbær overhældes med en varm Opløsning af ¼ Pægl Vand og ¾ Pd. Sukker til 1 Pd. Bær og henstaar 4—6 Timer. Saften hældes fra og koges 10 Minutter, Bærrene kommes i, og naar de lige koger, løftes de af Ilden, rystes forsigtigt rundt i Saften, sættes atter over Ilden og koges 4—6 Minutter. Bærrene tages op med en Hulske og lægges i Glas eller Krukker, Saften indkoges ca. 15 Minutter, den maa være jævn og hældes varm

over Bærrene. Er Saften efter 4 Dages Henstaaen bleven tynd, indkoges den atter, til den har en passende Jævnhed.

Ribs. Store Ribs, helst Kirsebærribs, da de har saa smaa Blomsterhoveder, befries varsomt for Stilkene, lægges i en Sigte, neddyppes 1/2 Minut i kogende Vand og bredes ud paa et tørt Klæde. 3/4 Pd. Melis til hvert Pd. Ribs dyppes i Vand og koges til en Sirup, der maa være saa stiv, at den staar som hvide Perler. Bærrene kommes i den varme Sirup og vendes forsigtigt rundt i den; naar de lige koger, løftes de af Ilden, drejes godt rundt i Saften, hvori de staar og trækker en Stund, sættes atter over Ilden, koger 4—6 Minutter og er da færdige.

Brombær og Morbær. Bærrene neddrysses med 1/2—3/4 Pd. Sukker pr. Pd. Bær og henstaar i 12 Timer. Er der udtraadt rigeligt med Saft, hældes Saften fra og koges, er der kun lidt Saft, maa Bær og Saft kommes i Gryden, og naar Saften er noget opvarmet, tages Bærrene op med en Hulske, Saften koges i 6 Minutter, Bærrene kommes i; naar de lige koger, løftes de af Ilden, omrystes i Saften og koges atter 4—8 Minutter; er Saften tynd, tages Bærrene op med en Hulske, og Saften indkoges og hældes over Bærrene.

Stikkelsbær. Knap modne Stikkelsbær, helst røde Glasbær, befries for Stilk og Blomst og kommes i en kogende Opløsning af 1/4 Pægl Vand og 1/2—3/4 Pd. Sukker pr. Pd. Bær; naar Bærrene lige koger, løftes de af Ilden og rystes rundt i Saften, sættes atter over at koge 3—5 Minutter, løftes af Ilden, rystes i Saften og koges nok en Gang 5—10 Minutter. Bærrene tages nu op, Saften koges, til den er jævn, og hældes over Bærrene. Er der kun anvendt 1/2 Pd. Sukker pr. Pd. Frugt, tilsættes lidt Vinsprit til Saften.

Tyttebær. Tyttebær lægges i en Sigte og holdes 1—3 Minutter i kogende Vand, afrystes godt og neddrysses med 1/2 Pd. Sukker pr. Pd. Bær. Efter 4 Timers Henstaaen sættes Bær og Sukker over Ilden. Naar de lige koger, løftes Gryden af Ilden, Bærrene vendes godt i Saften og gives 2 Opkog, hver paa 4—6 Minutter; er Saften tynd, tages Bærrene op med en Hulske, og Saften indkoges og hældes varm over Bærrene.

Der kan syltes halvkogte Pærestykker sommen med Tyttebærrene.

Solbær. Solbær befries for Stilk og Blomst, lægges i en Sigte og neddyppes 1/2—1 Minut i kogende Vand, afrystes og neddrysses i en Gryde med 1/2 Pd. Sukker pr. Pd. Bær. Gryden sættes over Ilden, og naar Bærrene lige koger, løftes Gryden af, Bærrene vendes godt i Saften og gives 2 Opkog, hvert paa 5—6 Minutter.

koster **„Aftenposten**
2 Gange ugentlig“

— og er saaledes Danmarks billigste illustrerede Avis.

Foruden Nyt og Billeder fra alle Jordklodens Egne, fra Indland og Udland, bringer den en Gang om Ugen en „Landboven“, der alt har gjort megen Nytte; den bringer illustrerede Fortællinger og den har en religiøs Henvendelse til Læserne en Gang om Ugen.

I April Kvartal var der en Præmiegaade med følgende

14 store Præmier:

1. Billede af Hs. Maj. Kong Christian IX.
2. En Stamme Høns.
3. 6 Alen Klæde til en Dragt.
4. 12 Alen Kjoletøj.
5. 1 Le, 1 Rive, 1 Høtyv og 1 Spade.
6. Et Petroleumsapparat.
7. Et Værktøjsskab.
8. En dansk Husmandspibe.
9. C. A. Thyregod: Udv. Fortællinger.
10. Carit Etlar: Gjøngehøvdingen.
11. St. St. Blicher: Udv. Noveller.
12. Anton Nielsen: Fra Landet.
13. N. C. Rom: Haandgerningsbog for Ungdommen.
14. Bauditz: Krøniker fra Garnisonsbyen.

Vil **De** have dette Blad, saa faa blot fat i Postbudet og bestil

„Aftenposten
2 Gange ugentlig“. **50 Øre** ***Kvartalet.***

Lidt Kogning, Stegning og Hjemmebagning.

4de Serie.

Af Sofie Horten.

De mange Tusinde Husmødre, der i de Aar, „Steensens Almanak“ er udkommen, har glædet sig til de Opskrifter, den bragte, har prøvet disse, og overbevist sig om deres Fortræffelighed, vil atter i Aar med Længsel imødese Almanakkens Komme med ny Opskrifter.

Til disse benyttes overalt Margarine af Steensens Stjærnemærker, der har vist sig at kunne erstatte det bedste Smør.

At dette virkelig er Tilfældet, ved enhver som i sin Husholdning har benyttet Margarine af Steensens „3 Stjærne“ „2 Stjærne“ og „1 Stjærne“ Mærker.

Det er troligt nok, at der endnu hist og her kan findes Spor af gammel Fordom mod Margarinen, denne Uvillie vil dog snart være fuldstændig forsvunden, da det er en uomstødelig Kendsgerning, at de Stoffer, der benyttes ved Fremstillingen af Margarine, ere baade friske, velsmagende og velllugtende. Herom kan iøvrigt enhver selv overbevise sig ved at aflægge et Besøg paa en Margarinefabrik, hvor alt gaar til som paa et stort Mejeri, maaske endda nok saa propert, i hvert Fald ikke mindre.

Smørret kan selv ved Midsommertid ofte være omtrent dobbelt saa dyrt som Stjærne Margarine, det siger derfor sig selv, at Brugen af Margarine, hvad enten det er i en stor eller lille Husholdning, medfører forholdsvis stor Besparelse og hvad der er sparet er fortjent. Det er jo gentagende konstateret, at Næringsværdien af Margarine er i hvert Fald mindst ligesaa stor som af Smør.

Karrysuppe. Dersom man har Suppe staaende, som er bleven lidt grumset, vil det være udmærket at anvende den til Karrysuppe. En Gryde sættes over Ilden, heri smeltes lidt Marga-

rine, og i dette kommes til hver Pot Suppe 3 Kv. Mel, et lille revet Løg og en Knivspids Karry; naar dette er godt rørt, spædes det lidt efter lidt med den kogende Suppe, indtil den har den ønskede Tykkelse — den maa dog ikke være synderlig jævn — og man giver den et Opkog paa ca. 10 Minutter. Man kan koge Ris i Suppen, eller ogsaa serveres løskogte Ris til denne. I Suppen kommes hvide itusknaarne Rødder og smaa Kødboller eller Hønsekød, skaaret i smaa, firkantede Stykker.

Kraasesuppe. Kraaser af Gæs og Ænder renses godt og hugges i smaa Stykker, hvorpaa de sættes paa Ilden med saa meget Vand, at det staar rundeligt over dem. Naar de koger, skummes Suppen omhyggeligt, og der tilsættes en god Visk og et Par Løg; Suppen koger, indtil Kraasene er møre, i Reglen et Par Timer, de tages da op og holdes varme. Suppen sies og skummes, Æbler skrælles og skæres itu, Svedsker vaskes af, og baade Æbler og Svedsker koges i Suppen tilligemed itusknaarne Gulerødder og Selleri. Man tager det op, efterhaanden som det bliver mørt, og lægger det i den opvarmede Terrin, hvorpaa Suppen atter sies, og en Jævning tilsættes af lidt kold Margarine, rørt ud i Mel. Suppen faar derpaa et Opkog, den maa kun være ganske let jævn, og naar den tages af Ilden, tillaves den med Eddike og Sukker. Der sættes Melboller paa Suppen, og Kødet spises til, dersom man da ikke foretrækker at tage noget af Suppen af, før Jævningen kommer paa, og lave en brun Ragoutsauce til dette.

Semouleboller. 1 Pægl Mælk koges til Grød med to Spiseskefulde Semoulegryn; naar Grøden er kogt, røres 5 Kv. Margarine i, og naar den er fuldstændig kold, røres den 1 Kvarter med 2 Æg, derefter røres et Par Skefulde Flormel deri og lidt Salt. Melet maa kun lige blandes med Grøden, og Bollerne maa straks koges.

Kapers- og Champignonsauce. 10 Kv. Margarine bages med 6 Kv. Mel og spædes med en god Pægl Suppe. Kapers eller Champignons tilsættes og gives et Opkog deri, hvorpaa Saucen, naar den tages af Ilden, legeres med 2 Æggeblommer rørt ud i et Par Spiseskefulde Sherry. Bruges til Fisk, Høns-, Lamme- eller Kalvekød.

Hollandsk Sauce. „3 Stjerner"-Margarine og Mel bages sammen og spædes op med Fiskesuppe. Saften af 2 Citroner og en Pris Sukker kommes i. Ved Anretningen røres 16 Kv. koldt Margarine plukket i smaa Stykker i til cirka 2 Sauceskaale Sauce, og derefter legeres den med 2—3 Æggeblommer. Gives til kogt Laks, Helleflynder m. m.

Citronsauce. Margarine og Mel bages sammen og opspædes med Suppe; den gule Skal skrælles tyndt af 2 Citroner og koges i Saucen, hvorpaa denne tillaves med Saften af de

to Citroner samt Salt, Sukker og lidt hvid Vin, tilsidst legeres den med Æggeblommer, naar den er taget af Ilden. Denne Sauce er til kogte Høns, Fiskebudding o. lign.

Aspargessauce til Kyllinger. 7 Kv. „3 Stjerner"-Margarine smeltes over Ilden, og 4 Kv. Mel røres i, hvorpaa det spædes lidt efter lidt med Suppen fra de kogte Kyllinger og Aspargesvandet; Saucen maa smaakoge i 10 Minutter, hvorpaa den tages af Ilden og legeres med 2 Æggeblommer rørt ud i 2 Spiseskefulde tyk Fløde; tilsidst kommes de kogte Asparges i. Samme Sauce kan bruges til Lammekød.

Brun, skarp Sauce. 7 Kv. „3 Stjerner"-Margarine brunes, 4 Kv. Mel røres i, hvorpaa det lidt efter spædes med 2 Pægle Suppe; Saucen maa koge 16 Minutter, hvorpaa den tages af Ilden og tilsættes Sherry eller Madeira og Paprika eller lidt Kayennepeber.

Stegte Rødspætter. Fisken skrabes, renses og vaskes, Hoved og Finner skæres af. Den skæres i Stykker, lægges paa et Fad og drysses paa begge Sider med Salt. Efter en Times Forløb tørres Stykkerne af, de vendes i Mel og steges i brunet „3 Stjerner"-Margarine. Dersom Fisken ikke er flaaet, lægges den mørke Side først ned i Panden. Vil man have det finere, saa vender man først Stykkerne i pisket Æg, derpaa i Rasp og steger dem saa; de bliver smukkere da end i Mel. Serveres med kogte Kartofler og brunet Margarine. Man kan ogsaa give Kartoffelsalat til.

Stegt Aal. Aalene flaaes, renses, vaskes godt, skæres i passende Stykker, lægges drysset med Salt hen en Time, aftørres, vendes i Mel eller Rasp og steges i brunet Margarine. Hertil Kartofler og brunet „3 Stjerner"-Margarine, hvori er rørt lidt Eddike.

Smørgrød. 36 Kv. „3 Stjerne"-Margarine smeltes i en flad Gryde, deri røres 50 Kv. Hvedemel, og det spædes lidt efter lidt med 2 Potter kogende Vand, indtil det er som en lind Grød. Gryden løftes af Ilden, Salt røres i Grøden, som anrettes straks. Den overdrysses ved Anretningen med Sukker og Kanel og spises med Saft og Vand.

Frikadeller af Kødfars. „3 Stjerner"-Margarine brunes i Stegepanden. En Ske dyppes heri, og med denne dannes af Farsen Boller runde eller aflange, som lægges i den brunede Margarine; naar de er lysebrune paa den ene Side, vendes de og steges ved langsom Ild, indtil de overalt er lysebrune og gennemstegte. De spises med Skysauce og Kartofler eller med stuvede Grøntsager. Rødkaal smager ogsaa godt til Frikadeller.

Grilleret Kalvebryst. 6 Pund Kalvebryst vaskes i lunkent Vand, knækkes, sættes over Ilden i kogende, saltet Vand, tages op naar det er mørt, pensles med et pisket Æg, vendes i en Blanding af Rasp, hakket Persille og Salt og brunes paa en Pande i let brunet Margarine. Hertil Grøntsager eller Kompot.

Kropkager. Raa og kogte Kartofler rives, lige meget af hver Del. I de revne Kartofler indarbejdes saa meget godt Hvedemel, at det bliver til en Dejg saa fast, at den kan haandteres med de blotte Hænder. Røget Flæsk skæres i smaa Tærninger og brunes i en Stegepande med Peber og skaaren Løg. Af dette lægges et Par Skefulde paa et Stykke af Dejgen, som saa med Hænderne dannes til en rund Kugle, der dog ikke maa være haard. Kuglerne lægges straks ned i en Kasserolle med kogende Vand, hvori er lidt Salt. Naar de flyder op, er de færdige. Serveres varme med smeltet „3 Stjerner"-Margarine.

Oksefilet. En fint spækket Oksefilet pensles over med smeltet „3 Stjerner"-Margarine, hvorpaa den lægges i en Bradepande, der er belagt med Skiver af Spæk og Urter, den drysses med lidt Paprika eller Peber og steger i 10 Minutter, hvorpaa den drysses med Salt. Derpaa hælder man en lille Kop sur Fløde ved og steger Kødet færdigt i en halv Time. Imidlertid damper man Champignons i Citronsaft og Margarine samt en Knivspids Kødekstrakt. En Kalvebrissel koges mør i Bouillon sammen med smaa Kødboller. Brisselen skæres derefter i smaa Firkanter. Saa laver man af den Suppe, hvori Boller og Brisseler er kogte, en Sauce, jævnet med kold Margarine rørt ud i Mel. Den brune Farve forstærkes med lidt Soya. Et Glas Madeira hældes i. Den færdige Steg anrettes paa en ristet Brødskive omgiven af Ragouten og glaceret i Ovnen med Stegesaucen, af hvilken Fedtet er skummet.

Oksetunge med skarp Sauce. En god, fed Tunge lægges i kogende Vand i fem Minutter, hvorpaa Skindet trækkes af. Nogle Skiver Flæsk lægges i en flad Kasserolle, derpaa et Lag af Gulerod og Kaalrabi iblandet Løgskiver. Tungen lægges i og dampes over langsom Ild i tre Timer. Derpaa tages den op, lægges paa et Fad, skæres i Skiver paa langs og spækkes med syltede Agurker. 1 Pægl Sky sættes paa Ilden, og Tungen lægges forsigtig, saa den holder Formen, ned heri, hvor den maa koge en halv Time under lukket Laag. Den serveres garneret med reven Peberrod og Persille. Saucen i Sauceskaal.

Saucen. 6 Kv. Margarine røres ud i Mel, opløses i stærk, klar Suppe, der gives en Tilsætning af 25 Kv. Ribsgelée. Der maa røres i det, indtil Saucen er jævn. Kartoffelmos smager godt til denne Ret.

Duer i Salmi. Naar Duerne er rengjorte, ombindes de med tynde Flæskeskiver og brunes i „3 Stjerner"-Margarine; ganske lidt Suppe tilsættes derpaa, og de dampes møre under lukket Laag. Margarine og Mel bages og spædes op med Skyen fra Duerne. Denne Sauce krydres med Salt, Oliven og Rødvin. Duerne skæres i Stykker, gives et Opkog i Saucen og serveres.

Macedoine. Forskellige Grøntsager og Rødder som Gulerødder, Roer, Radiser m. m. koges og skæres itu i smaa Stykker med Chartreusekniven; der laves en Sauce af hvid Suppe, Margarine, Mel, hvid Peber, lidt Sukker og Salt. Heri kommes Rødderne tilligemed Ærter og Bønner samt hakket Persille. Fyldes i Krustader og serveres som Forret eller til Frokost sammen med Laks, Gaasebryst eller Skinke; kan ogsaa bruges som selvstændig Ret.

Ambrabudding. 6 Æbler, 1 Citron, 3 Æg, 19 Kv. stødt Melis, 13 Kv. Margarine, nogle kandiserede Kirsebær, Mørdejg. Æblerne skrælles, skæres i Stykker og koges til Grød med den revne Skal af Citronen, dens Saft og Sukkeret. En Omeletform smøres og beklædes halvvejs op med Mørdejg. Æblemarmeladen presses gennem en Sigte, Æggeblommerne røres i, og det fyldes i Formen, hvorpaa det hele bages i 15 Minutter. Æggehviderne piskes med saa meget Sukker, som de vil tage, lægges ovenpaa den bagte Budding, den pyntes med Kirsebær og sættes ind i Ovnen ved svag Varme, hvor den staar, til den har en smuk, gullig Farve.

Stikkelsbærkage. 1 Pund Stikkelsbær koges lidt med saa meget Sukker, man synes, og sættes saa hen for at afkøles. 2 Pægle sur Fløde piskes til Skum med 4 hele Æg, 1 ad Gangen, derpaa røres 2 Spiseskefulde stødte Tvebakker, den revne Skal af en Citron og lidt hvidt Sukker deri. En Form smøres godt med Margarine og beklædes med ganske tynde Skiver Franskbrød. Den kogte Frugt lægges i, men man maa passe paa, at der kun er ganske lidt Saft ved, derpaa hældes den sammenpiskede Dejg ganske langsomt over. Formen sættes straks i Ovnen og bages med mest Overvarme. Naar Kagen er hævet, strøs Sukker over. Den maa være lysebrun og bages 1 Time.

Mandelbudding. 15 Æggeblommer røres hvide med 36 Kv. stødt Melis, derefter røres 55 Kv. fintstødte søde og 10 Kv. bitre Mandler deri. 19 Kv. Mel bages i 10 Kv. Stjerne-Margarine og spædes med 1/2 Pægl kogende Mælk eller tynd Fløde; det bages, til det slipper Ske og Kasserolle. Naar det er afsvalet, røres det godt sammen med det øvrige, og de til stift Skum piskede Hvider kommes i. Det hele hældes i Formen, der er smurt med Margarine og strøet med Rasp, og koges i halvanden Time. Spises med Saftsauce.

Hvorledes skal et Blad være for at slaa igennem?

Dette Spørgsmaal, som i Tidernes Løb er bleven stillet Hundreder af Gange af ængstelige Blad-Startere, staar ikke mere som et vanskeligt Problem, Erfaringen har forlængst givet det bedste Svar paa det. Det Blad, som holder de Løfter, det har givet, og løser de Opgaver, det har sat sig, er sikker paa at skaffe sig en fast Position og faa de Læsere, det henvender sig til, til at samle sig om det.

Dette har Redaktionen af »Husmoderens Blad«, Fru Sofie Horten og Hr. L. Stange, indset, og hvad mere er, den har forstaaet at handle derefter. »Den, der har mange Jern i Ilden, brænder nogle«, siger et gammelt Ord, og Redaktionen har derfor klogeligt begrænset sine Opgaver, den bringer nok et stort og interessant Underholdningsstof, men den indlader sig ikke paa at konkurrere med vore andre illustrerede Ugeblade, for hvem Aktualiteten er Hovedsagen. Det Maal, »Husmoderens Blad« har sat sig, antydes i Titlen, det er først og fremmest **et nyttigt Blad,** kun hvad der kan gavne og glæde Husmoderen og Hjemmet, optages i dets Spalter, udover dette Omraade søger det ikke, men paa dette staar det ogsaa som Nummer ét, som det ældste og største af vore Kvindeblade.

I alle de smaa Vanskeligheder og Bryderier, som opstaar for Husmoderen i Hjemmets daglige Liv, kan hun søge Tilflugt til »Husmoderens Blad«. Skal hun eller Børnene have nyt Tøj, faar hun hos Bladet færdigt skaarne Mønstre med paatrykte Anvisninger, saa at hun kan sy det selv, er en Kjole bleven gammeldags og trænger til at moderniseres, giver Bladet hende Besked om, hvorledes hun skal bære sig ad, er hun lige ved at fortvivle over det evindeligt tilbagevendende Spørgsmaal: »Hvad skal vi tage til Middag?«, kan hun ty til Bladets Opskrifter, der næsten er en hel Kogebog, kniber det med at faa Budgettet til at stemme, giver Bladet hende praktiske Raad om, hvorledes hun kan indrette sig mest økonomisk, kommer Ægtemanden hjem, træt og anstrængt efter Dagens Gerning og en lille, ganske lille bitte Smule gnaven — vi er jo alle Mennesker — giver hun ham »Husmoderens Blad« i Haanden, og han vil hurtig glemme sin Vrantenhed over en Beskrivelse af hjemlige og fremmede Forhold, eller over en munter, rørende eller spændende Fortælling, og plager eller støjer Børnene, stiller hun dem tilfreds med det ene af Bladets gratis Tillæg, en hel lille Lege- og Æventyrbog. Og saaledes kunde vi blive ved at remse op længe endnu.

Foruden det omfangsrige, underholdende og nyttige ugentlige Stof, »Husmoderens Blad« bringer, skænker det tillige enhver af sine Abonnenter en smuk Aarsgave, bestaaende af en stor Fotogravure, hvis Bogladepris er 15 Kr., tre Gange saa meget som Bladets Abonnementspris for et Aar. At Bladet kan tillade sig denne Gavmildhed, kan kun forklares derved, at det selv lader Fotogravuren fremstille. Vi behøver blot at nævne, at »Husmoderens Blad« de sidste Aar har bragt Reproduktioner af Andersen Lundbye's »Bøgeskov med nyfalden Sne«, Prof. Zacho, »Skovsø i Præstevangen«, Prof. F. C. Sørensen, »Fregatten Jylland under Island«, og for i Aar giver Abonnenterne Prof. C. F. Aagaards fine og stemningsfulde »Foraarsdag i Skoven« — for at give et Bevis for denne Gaves kunstneriske Værd.

At give »Husmoderens Blad« nogen yderligere Anbefaling turde være overflødig, det taler for sig selv ved de betydelige Fordele, som det til sin billige Pris (10 Øre ugentlig) byder sine Abonnenter.

Enhver Boglade, Bladforhandler og ethvert Postkontor modtager Abonnement.

Steensens illustrerede Almanak 1906.

Indholdsfortegnelse.